PLANETA9

ARCHIMÉDOVY STROJE

EXODUS

PETER F.
HAMILTON

PŘELOŽIL PETR KOTRLE

EXODUS

ARCHIMÉDOVY STROJE

EXODUS
Archimédovy stroje
Héliové moře

PANDOŘINA HVĚZDA
Bariéra
Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT
Pronásledování
Poslední hlídka

PRÁZDNOTA
Sny
Čas
Evoluce

KRONIKA PADLÝCH
Propast na konci snů
Bezhvězdná noc

PETER F. HAMILTON

EXODUS

Archimédovy stroje

Kniha první

Exodus: The Archimedes Engine
Copyright © Peter F. Hamilton, 2024
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2026
Translation © Petr Kotrle, 2026
ISBN 978-80-88626-68-8
ISBN 978-80-88626-69-5
ISBN 978-80-88626-70-1
ISBN 978-80-88626-71-8

Vyšlo také v tištěné verzi

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tuto knihu věnuji své ženě Kate,
která mi toleruje,
že se moje mysl toulá tak daleko

ČASOVÁ OSA HVĚZDOKUPY CENTAURI

2 170 n. l.

Test entropického pohonu. Experimentální kosmická loď *Maxula* se vydává do Oortova oblaku 2000 AU od Země (1 AU – přibližně 150 milionů kilometrů)

2 200 n. l.

Osídleno šedesát sedm asteroidů. Zlatý věk meziplanetární ekonomiky.

2 200 n. l.

OBDOBÍ EXODU

Obyvatelnost Země silně upadá. V průběhu dalších dvou set let lidé z obydlených asteroidů budují archy s entropickým pohonem. Tyto flotily odlétají ze Sluneční soustavy hledat nový domov mezi hvězdami.

2 251 n. l.

Na obydleném asteroidu Eunomia se narodil Josias Matthew Aponi.

2 280 n. l.

Sluneční soustavu opouští archoloď *Diligent.* Její letový vektor směřuje na opačnou stranu od hvězdokupy Centauri.

18 000 n. l.

OBDOBÍ ÚSVITU

Do hvězdokupy Centauri vzdálené 16 000 světelných let od Země přilétá několik flotil archolodí. Nacházejí stovky nahuštěných hvězdných soustav s tisícovkami potenciálně obyvatelných planet a vysílají signál „Zelené světy“, aby přivolaly ostatní archolodě.

24 000 n. l.

OBDOBÍ RELIKTŮ

Pro ranou historii hvězdokupy Centauri je charakteristický prudký vzestup a pád mezihvězdných impérií. Občané těchto kultur, které spolu neustále bojují, se za pomoci genetického inženýrství rychle mění a vyvíjejí v desítky odlišných druhů translidí, souhrnně označovaných jako Celestiálové.

30 000 n. l.

OBDOBÍ ZKOUŠKY OHNĚM

Prosazuje se mocný druh Celestiálů nazývaný Elohimové. Konstruují nebeské brány, přepravní síť pro mezihvězdné kosmické lodě, která propojuje všechny soustavy hvězdokupy Centauri a předznamenává nový věk průzkumu a obchodu.

31 080 n. l.

Průkopnické kosmické lodě vypravené šesti rody nově vzniklých Imperiálních celestiálů odlétají z hustě obydleného jádra hvězdokupy Centauri po elohimských trasách hledat nové hvězdy, kam by mohl jejich druh a jeho kultura mentalinií expandovat. Osídlí sousední hvězdné soustavy na okraji mlhoviny Poseidon: Kelowan, Verak, Wynid, Bassu, Nižinsk a Cheluli. Každý významný rod si pro sebe zabere planetární soustavu a společně podepíší ekonomickou a politickou smlouvu, jež zakládá Korunní dominium. Vládkyně šesti rodů povyšují na královny.

31 430 n. l.

Héliová makroplaneta na vzdálené oběžné dráze kolem Tinaji se promění v novu a vytvoří Héliové moře.

35 118 n. l.

V Korunním dominiu vypukne válka, když Zuberi, Nynější a věčná královna Kelowanu, zahájí podvratnou akci směřující k dalšímu vývoji Imperiálních celestiálů. Ostatních pět královen vytvoří alianci a na Kelowanskou soustavu zaútočí. Zuberi je zabita a celá její rodina povražděna. Kolují fámy, že jedna Zubeřina princezna přežila a uprchla do exilu.

35 127 n. l.

Pětice vítězných královen podepíše Imperiální smlouvu, která upevňuje vládu nad Korunním dominiem oficiálním zřízením pozice císařovny. Od nynějška se budou královny střídat po šedesáti letech ve funkci císařovny, která řídí dominium po stránce ekonomické a politické a je zodpovědná za jeho obranu. Trůn jako takový je umístěný na Kelowan a obyvatelné planety soustavy s jejich bohatstvím a zdroji se rozdělí mezi pět královen a jejich velkorody. Kelowanské velkorody nejvěrnější Zuberi uprchnou.

Smlouvou začíná dlouhé období stability Korunního dominia, které se etabluje jako dominantní moc v této části hvězdokupy Centauri.

35 280 n. l.

Korunní dominium anektuje Tinaju, hvězdnou soustavu 1,2 světelného roku od Kelowanu. Ta se pro Korunní dominium okamžitě stane cenným ekonomickým aktivem. Sběrné lodě, které jí prolétají, mohou jako fúzní palivo nabrat velké množství hélia 3. Jejich stavba a provoz jsou značně levnější než orbitální těžební stanice, které tahají hélium 3 z atmosféry plynného obra.

41 500
SOUČASNÉ OBDOBÍ

Dominia Celestiálů se rozšířila po celé hvězdokupě Centauri a vytvořila nespočet nových kultur. Jejich civilizace však začaly spolu s technickým pokrokem stagnovat. Současně s tímto pomalým úpadkem přilétají jiné flotily lidských archolodí z období exodu, které zachytily signál „Zelené světy“ z období úsvitu. Tyto lodě očekávají, že najdou neobydlené planety pro osídlení. Místo toho zjistí, že celou hvězdokupu Centauri zabírají nesmírně silná a bohatá dominia Celestiálů. Nově příchozí tak musejí bojovat o své místo ve vesmíru, kde je jejich druh pro biologicky a technicky vyspělé Celestiály jen o málo víc než blednoucí vzpomínka. Poté, co jim bylo odmítnuto usadit se na kterémkoli ze světů dominií, hledají útočiště na planetách poškozených válkou v období reliktů.

41 550 n. l.

Do Kelowanské soustavy přilétá lidská archoloď. V hvězdokupě Centauri je to něco výjimečného, ale císařovna jim udělí právo usadit se na planetách Gondiar a Anoosha. Přestože se na ně vztahuje ochrana císařovny, jsou občany druhé kategorie s pouze omezenou lokální demokracií. Imperiální celestiálové v lidech nevidí nic víc, než ekonomický zdroj.
V průběhu dalších pěti set let dorazí do Korunního dominia více než padesát dalších archolodí. Všechny jsou nasměrovány do Kelowanské soustavy, kde se usadí mezi existujícími dvěma lidskými populacemi na Gondiaru a Anooshe.

42 250 n. l.

Lidon v Malakbelské soustavě si vybuduje pozici nejmocnějšího světa pod lidskou kontrolou v hvězdokupě.

42 326 n. l.

Na Gondiaru se narodí dvojčata Finbar a Otylia Jalgori-Tobu.

42 350 n. l.

Do Kelowanské soustavy přilétá archoloď *Diligent*, více než čtyřicet tisíc let po opuštění Sluneční soustavy.

VYSTUPUJÍCÍ OSOBY

ROD JALGORI-TOBU – URANIČTÍ LIDÉ, KELOWANSKÁ SOUSTAVA

FINBAR (FINN) CHARLES LOUIS GRIFFIN JALGORI-TOBU, 25, třetí syn, ministeriál z Hafniru.

MARY KATHLEEN JALGORI-TOBU, 43. markýza ze Santa Rosy. Finbarova matka.

LAMIK LOUIS KANDAOL JALGORI-TOBU, markýz z Russodanu. Finbarův otec.

ZELINDA MARYANN RICHELLE JALGORI-TOBU, první dcera, dědička markýzy. Finbarova sestra.

EVERETT CALLAN MATHIAS JALGORI-TOBU, syn markýzy. Finbarův bratr.

OTYLIA ROASMUND SILKIE JALGORI-TOBU, 25, druhá dcera, ministeriálka ze Serki. Finbarovo dvojče.

POSÁDKA ARCHOLODI DILIGENT

JOSIAS MATTHEW APONI, 51, majitel, archoloď *Diligent*.

ELEANOR (ELLIE) FAITH APONI, 23, vnučka Josiase Aponiho (z 3. generace), poručice, archoloď *Diligent*.

DEJEANOVÁ, 59, kapitánka, archoloď *Diligent*.

IMPERIÁLNÍ CELESTIÁLOVÉ

HELENA-CHIONE, Nynější a věčná královna Wynidu (současná císařovna Korunního dominia).

LORD GAHIJI, vrchní archón Heleny-Chione.

MAKAIO, archón Heleny-Chione.

THYRA, kongregovaná dcera Heleny-Chione.

BEKKET, Thyřin otec (posměšná přezdívka Jednou a dost).

CLAVISSA, kongregovaná dcera Heleny-Chione.

LORD JOLAV, choť Heleny Chione, Clavissin otec.

LORD UALANA, choť Heleny-Chione.

CAROLIEN-AMAIA, Nynější a věčná královna Veraku.

ACELYNN, vrchní archón císařovny Carolien-Amaie.

INESSA-PIERINA, Nynější a věčná královna Cheluli.

LUUS-MARCELA, Nynější a věčná královna Bassy.

RAMONA-URSULE, Nynější a věčná královna Nižinsku.

ZUBERI-DULCINA, Nynější a věčná královna Kelowanu (mrtvá).

OLOMO, archón Kacířského dominia.

SAHDIAH, archón dominia Talloch-Te.

SISKALA, majorka Královské tygří gardy – Wynidská královská družina.

LIDÉ Z KORUNNÍHO DOMINIA

TERENCE WILSON-FLETCHER, 24, detektiv v Santa Rose, Makaiův agent.

JIMENA, 23, forenzní technička a realitní agentka, Terencova manželka.

LILIANA, žoldnéřka.

TOŠE, bezpečnostní specialista na volné noze.

MARCELLU, bezpečnostní specialista na volné noze, Sahdiahův agent.

MEDÚZA, úkladná vražedkyně, Sahdiahův agent.

ELSBETH MCQUILLAN, majitelka a velitelka, tank: *Peklo vítá opatrné řidiče.*

POUTNÍCI

ANDINO, kapitánka, *Měsíc Arkadie.*

UZOMA ENFOEOVÁ, kapitánka, *Lestari.*

Plujeme na pokraji rychlosti světla, kde čas plyne jinak.
S každým dnem míjejí těm, které jsme opustili, roky.
Naše služba – naše oběť – objevuje světy, zasévá naději,
boří říše.

JSME POUTNÍCI

– poutnické krédo

EXODUS

ARCHIMÉDOVY STROJE

Před čtyřiceti tisíci lety lidstvo postavilo flotilu archolodí a v masovém exodu uprchlo z umírající Země. Tyto lodě, pohybující se téměř rychlostí světla, dokázaly jen za několik generací překonat obrovské vzdálenosti. Lidstvo usilovalo o jediné: najít mezi hvězdami nový domov.

Mnohé z těchto arch se v kosmickém prázdnu navždy ztratily, ale hrstka šťastných objevila obyvatelné světy daleko v hvězdokupě Centauri. V průběhu dalších 25 000 let lidští kolonisté prosperovali a vyvinuli se v tisícovky kultur a vyspělých civilizací. Jsou známí jako Celestiálové.

Avšak dříve ztracené archolodě z třiadvacátého století přilétají do hvězdokupy dokonce i teď. Pasažérům jsou po příletu přiděleny chráněné světy, kam se mohou uchýlit před vesmírem, který je už dávno nechal za sebou. Celestiálové na tyto běžné lidi pohlížejí jako na něco primitivního, relikt minulé doby, žijící ve stínu svého odkazu. Nemají budoucnost.

JEDNA

FINBAR CHARLES LOUIS GRIFFIN JALGORI-TOBU (pro přátele Finn) si předsevzal, že za žádných okolností nebude křičet. To uspokojení svým věznitelům neposkytne. Proto zůstával zticha, když ostrým nožem prořezávali jeho špinavou jednodílnou termoregulační kombinézu, a zatínal zuby pokaždé, když mu ostří zajelo do kůže. Necukal sebou ani potom, když jeho nahé tělo přimáčkli k zemi a spoutali mu zápěstí a kotníky. Odmítl skuhrat bolestí, když ho vlekli nahoru na střešní přistávací plošinu a schválně mu nechali holeně otloukat o kovové schody. Jeho ústa zůstala pevně zavřená, když ho hodili na čistě funkční podlahu ladně tvarovaného výsadkového letounu, který na plošině čekal.

Finn nevěděl, jestli je za tím vztek vyvolaný zradou nebo tvrdohlavost, za niž ho rodina vždycky plísnila, ale podařilo se mu mlčet po celou dobu letu, kdy musel snášet ponížení, že si z něho dělají podnožku pro boty – podnožku, do níž pro zábavu kopali.

Několik hodin po startu, když byli na jižní polokouli Anooshi a letěli osm kilometrů nad Camurdyho horami, se zadní rampa spustila a dovnitř vtrhl mrazivý vítr. Věznitelé si nasadili kyslíkové masky a smáli se tomu, jak Finn lapá v nebezpečně řídkém vzduchu po dechu. Ubránil se křiku dokonce i ve chvíli, kdy ho na rampu odtáhli. Pak přišel poslední kopanec a on se překulil přes okraj do průzračné noční oblohy.

Viděl, jak se deltovitý tvar letounu rýsuje proti zářivým oblakům Poseidonovy mlhoviny, jež vyplňovala nebe nad Anooshou. Pod trupem mizejícím v dálce se rozhořel jasně oranžový puls. Pak už se Finn řítil terminální rychlostí k rozeklaným, na vrcholcích zasněženým horám pod sebou.

A tehdy začal vřískat.

Kosmická loď *Alumata* byla elegantní artefakt z leštěného bílostříbrného kovu tvořený dvě stě metrů dlouhou, válcovou technickou sekcí, z níž vybíhaly vlnité paprsky měděného odstínu, které ji spojovaly se širokým obytným prstencem. Do trupu byly zasazeny mělké obrysy fototermálních zářičů, které temně rudě žhnuly, jak se zbavovaly nadměrného tepla z vnitřních zařízení.

Usazený na pohovce v salonku na předním konci prstence, kde stěnu tvořilo zakřivené okno z ultrapevného diamantu, Makaio-Yalbo, archón Nynější a věčné královny Wynidu, hleděl na dramatický výjev skýtaný mlhovinou Diův sloup, do níž byla kosmická loď ponořená. Jediným viditelným zdrojem světla byla nedaleká hvězda Tinaja. Za ní vířily extravagantní modré, zelené a červené odstíny vláken mlhoviny ve složitých, nepravidelných obrazcích, jimž trvalo tisíce let, než se kolem sebe obtočily, jak se pomalu rozpínaly od dávného explozního jádra.

Makaio-Yalbo navštěvoval soustavu Tinaja jen vzácně. Jako jeden z královniných šéfů špionáže měl za úkol pokrývat Kelowanskou soustavu. Ale toto setkání bylo dohodnuto před pěti lety, když dostal nečekanou zprávu od Oloma, archonta Kacířského dominia, který měl podobné pověření. Byla to velká časová investice. Cesta nebeskými branami, jež propojovaly Kelowan a Tinaju, zabrala na palubě *Alumaty* jen několik týdnů relativistické dilatace času, ale venku uplynuly bezmála dva roky. Po příletu k Tinaje jim pak trvalo deset dní urazit něco přes astronomickou jednotku, sto padesát milionů kilometrů, od nebeské brány do libračního centra plynného obra – místa natolik vzdáleného, že je náhodou nemohl nikdo pozorovat. Takové setkání dominiálních archontů bylo mimořádně vzácné; za normálních okolností spolu byli ve styku prostřednictvím zabezpečených šifrovaných zpráv v předem dohodnutých mrtvých schránkách. Právě vzácnost byla důvodem, proč Makaio-Yalbo na pozvání bez otázek přistoupil. Archón Kacířství se zjevně domníval, že je to mimořádně důležitá záležitost. Což byla sama o sobě znepokojivá myšlenka.

Rotace obytného prstence *Alumaty* pomalu vynesla do výhledu Héliové moře – zvlněnou onyxovou skvrnu, křehce prorostlou červeným filigránem, natolik hustou, že se dala na pozadí měňavého svitu mlhoviny snadno zaměnit za pevné těleso. Byla to astronomická anomálie a pohled na ni se Makaiovi-Yalbovi nikdy neomrzel: unikátní zóna s vysokým obsahem hélia 3, moře plynu o průměru poloviny světelného roku, pozůstatek mininovy. Nikdo z astronomů celestiálských dominií v hvězdokupě Centauri nechápal mechanismus vzniku takové novy. Přesto se nějak stalo, že makroplaneta z plynného hélia, která svou hmotností čtyřtisíckrát převyšovala starý Jupiter, ale pořád byla příliš malá na zažehnutí fúzní reakce, vybuchla a vyvrhla oblak, který byl pro Korunní dominium tak důležitým zdrojem.

Flotily velkých sběrných lodí patřících pěti královským rodům hélium nabíraly při letech trvajících desetiletí a odvážely k Tinajině nebeské bráně, odkud se distribuovalo k hvězdám Korunního dominia. Hélium 3 používaly jako fúzní palivo všechny civilní a komerční kosmické lodě v hvězdokupě Centauri, stejně jako fúzní generátory zásobující energií obyvatelné světy v dominiích. To, že Korunní dominium mělo HelMoře ve svém teritoriu, poskytovalo ekonomický zdroj, který mu mnoho dominií záviděl.

„Je to úžasné," řekl Faraji. „Už chápu, jak to myslíš."

Makaio-Yalbo se toporně otočil a zadíval se na svého syna, který seděl na pohovce vedle něho. Chlapci bylo sedm let a jako všichni Imperiální celestiálové už téměř dosáhl plného vzrůstu. Na výšku měřil přes dva metry, třebaže mu doposud zůstával dětsky útlý trup; začne se rozšiřovat, až mu bude víc než deset a puberta spustí závěrečnou růstovou fázi jeho vačnatčího lůna.

„Je to něco, co si obdiv zaslouží, ne?“ uznal Makaio-Yalbo. „Aby tma přitáhla oko, musí mít specifickou majestátnost.“

„To ano. Bylo HelMoře vždycky tak tmavé?“

Makaio-Yalbo musel vynaložit úsilí, aby se nad takovou otázkou nesouhlasně nezamračil. „Přibližně ano. Myslím, že před čtyřmi tisíci lety, když jsem je uviděl poprvé, bylo možná ještě tmavší. Ale nostalgie realitu vždycky zveličuje.“

Faraji se zářivě usmál. „Kolik těl už jsi měl – vlastně kolik těl jsme *měli*?“

„Důležitá není kvalita sklenice, ale pouze vína, které je v ní.“

„Dobře. Určitě to bude nějakých sedmdesát nebo osmdesát. Mám pravdu?“

„Asi ano.“

Úsměv se ještě zvětšil. „A já budu další.“

„Jistě.“

„Kdy? Kdy budu tebou? Chci říct, kdy zdědím mentalinii?“

Makaiovy-Yalbovy ruce se samy od sebe zvedly, aby pohladily složité konfigurace krevnatce, jež mu vyrůstaly z hlavy v posledním rozpuku, jenž předjímal blížící se smrt. Biotechnologie příbuzná vápníku se v uplynulých osmnácti měsících pod jeho vedením rozšiřovala, až zakryla většinu lebky a lící a ponechala volná pouze ústa, nos a oči. Od tohoto základu se odvíjela koruna vroubkovaných rohů, které se obtáčely kolem sebe a zdobily soustavu povrchových trhlin jemnými odstíny tyrkysové a zlaté.

Zbytek jeho těla byl pod formální tógou, kterou měl na sobě, protkaný výrůstky krevnatce úplně stejně. Pohybovat rukama a nohama pro něho bylo čím dál obtížnější, jak se po nich krajkovitě šířil dál. Během několika let postup krevnatce zcela dokončí pohlcování jeho těla a nastane okamžik, kdy svou mentalinii věnuje Farajiho tělu a stane se Makaiem-Farajim. Všechno, čím byl, bude pokračovat v novém těle a zajistí athanasii. A chlapcův nedospělý prvoinstanční osobnostní prvek měl pravdu: předchozích tělesných hostitelů bylo sedmdesát sedm. Leží v hrobce rodu Gazizů, kde se k nim po dokončení nástupnictví připojí současné hostitelské tělo, čerstvě pohřbené ve vlastním mauzoleu z krevnatce. Bude to osmé takové krevnatcové pohřbení, což je překvapivé. Makaio-Yalbo vždy považoval symbionta za módní výstřelek, udržel se však mnohem déle, než čekal. Královnám Korunního dominia se líbil stále, a tak je všichni ostatní poslušně následovali.

„Brzy,“ odpověděl Makaio-Yalbo.

„Jistě, ale…“

„Dost. Raduj se z vědomí, že ze všech tvých bratrů jsem si jako hostitele vybral právě tebe.“

„Jsem ti velice vděčný, otče,“ řekl obdivně Faraji.

„Dobře.“ Makaio-Yalbo položil ruku na jednu z malých kontaktních bulek po straně pohovky. Přes neurální indukční plošku ve středu dlaně do něho začaly proudit informace. Vědomosti skutečně nebyly tak zřetelné jako dřív, nebo se mu to jenom zdálo? Rozhodně to bylo znamení, že v tomto těle žil příliš dlouho. Ale v jeho oboru bylo obtížné najít si čas na přestěhování. A tato nečekaná cesta tomu nepomohla.

„Myslím, že se blíží loď,“ promluvil Makaio-Yalbo.

Faraji se zamračil. „Myslíš?“

V jeho mozku se rozvinul základní sken prostoru kolem *Alumaty*, podobný kouli tmavé vody. Klouzal jím neostrý bod, tak bezvýznamný, že by jej mnozí považovali za chybu.

„Jak ironické,“ zamumlal Makaio-Yalbo. „Páv, který své peří *schovává*.“ Vzhlédl k oknu salonku a ukázal na potrhanou červenou kudrlinku v zářící mlhovině.

Na jejím pozadí se objevil malý světlý ovál, nyní zřetelný, když z jeho povrchu vyprchala tma. Zatímco se dívali, jak zpomaluje na setkání s jejich lodí, s lehkostí kapaliny začal měnit tvar. Než dokončil brzdění a zastavil v kilometrové vzdálenosti, změnil se v protáhlý kužel, jemuž ze základny vyrůstala koruna deseti bodců, které se stáčely rovnoběžně s hlavní hmotou. Makaio-Yalbo zjistil, že ho na tom tvaru něco vnitřně zneklidňuje – nepochybně proto, že špička každého bodce neochvějně mířila na *Alumatu*.

„To je fakt hustý,“ okomentoval nadšeně Faraji.

„Každé dominium vyniká v nějakých oborech.“ Ale ani on se při pohledu na loď Kacířského dominia neubránil obdivu. Možná v tom byla i špetka závisti; loď byla skoro dvakrát delší než *Alumata*, což svědčilo o tom, jak si svého archonta cení. Jenže Kacířství nemělo tradiční válečné lodě, proto byla jednotlivá plavidla vybavena silnými obrannými systémy.

„Naše mezihvězdné lodě jsou ale dobré, ne?“ zeptal se Faraji.

„Jistě. Obzvlášť válečné loďstvo.“

„Půjdeme k nim?“

Makaio-Yalbo zaváhal. *Ty bodce…* „Ano.“ Znovu položil ruku na komunikační bulku a dal síti *Alumaty* za úkol dohodnout s návštěvníkem spojovací protokol.

„Co tedy uděláme –“ začal Faraji.

Makaio-Yalbo zvedl ruku. „Okamžik, prosím. Musím se připravit. Archón Kacířství může být těžký oříšek.“

„Použiješ žokeje?“

„Ano. Pomůže mi to soustředit se.“

„Když budu upřímný, otče, nechápu, co se tím může změnit. Jsi nejspíš nejklidnější člověk v celé hvězdokupě Centauri.“

„Nemusíš mi pochlebovat. Už tak jsi mou součástí. *Budeš* mnou.“

Faraji pokrčil rameny.

Finnův křik po několika sekundách umlkl. Byla taková zima, že cítil, jak mu končetiny přestávají fungovat, zatímco vzduch kolem něho zuřivě skučí. Stejně to bylo jedno. Nedostatek kyslíku už mu otupoval myšlení, milosrdně ho odtahoval z reálného světa. Vítr do něho bušil, jako kdyby si ho podával pouliční gang, a uděloval mu rotaci. Se spoutanými zápěstími a kotníky se ani nemohl pokusit to šílené otáčení zastavit. Bylo to zvláštní, ale zdálo se mu, že zahlédl, jak se kolem znovu mihlo oranžové blikání. Letoun jako takový zmizel. Po jeho mrznoucí kůži se rozlilo opalizující světlo.

Po deseti sekundách, kdy se řítil nepřátelským vzduchem, se Finnovi konečně podařilo chaotické otáčení zastavit. To zvláštní oranžové světlo po něm přejelo znovu. Málem si toho nevšiml, jak teď bylo jeho tělo otupělé. Rozeklané pohoří táhnoucí se pod ním značně narostlo.

Pak do jeho zorného pole vklouzlo něco tmavého, sotva metr dlouhý válec, který měl vzadu dvě křidélka a mezi nimi trysku, jejíž iontový proud intenzivně tyrkysově zářil a pronikavě burácel. Oranžové blikání vycházelo ze špičky ostře zakončené hlavice. Válec s ním srovnal rychlost a udržoval si půlmetrový odstup.

Finn měl hlasivky tak prochladlé, že ze sebe nedostal nic než tázavé zachrčení.

„Zdravím tě, pasažére,“ promluvil válec. „Jsem nouzový modul vzdušné záchrany typu sedm. Zaznamenal jsem tvé neplánované oddělení od dopravního letadla a vystartoval jsem. Žádáš o pomoc?“

Mohutné vzedmutí adrenalinu vytrhlo Finna z letargie. „TO SI KURVA PIŠ!“

„Prosím, roztáhni paže, abych ti mohl nasadit popruh.“

„Nemůžu,“ procedil Finn přes zatnuté zuby. „Ruce. Nohy. Nehybné.“ Netušil, jak by manažer konstrukční inteligence, který působil velice základním dojmem, zareagoval, kdyby řekl, že ho spoutali záměrně.

„Rozumím,“ odpověděl manažer KI. „Mohu popruh navléct na tvůj trup? Upozorňuji, že pokud nebude ve stabilní poloze jedna, může rozvinutí padáku způsobit jistou nepohodu.“

„Jasně! Nasaď mi popruh.“

„Kromě toho dopad může zapříčinit zranění, pokud při kontaktu nebudeš ve vzpřímené poloze.“

Hory teď byly obrovské a ledové nože jejich vrcholů vražedně ostré. Blížily se děsivou rychlostí. „Udělej to!“

Záchranný modul se plynule přiblížil a zlehka narazil Finnovi do zad. Dál se na něho tlačil a ve snaze udržet kontakt je oba posouval vzduchem stranou. Finn spíš viděl, než cítil, jak se kolem něho ovinuly čtyři černé pásy popruhu. Zacvakly v okamžiku, kdy spadl na úroveň vrcholku hory.

„Nasazení popruhu potvrzeno.“

„Padák!“ zařval zoufale Finn. „Rozviň padák!“

Masiv hory se zvedal, aby ho rozplácl, sníh na hřebeni ustupoval borovému lesu, jenž pokrýval nižší svahy a rozrůstal se i do srázného údolí. „TEĎ!“ Tmavá masa lesa se rozpadla na jednotlivé stromy, jejichž vrcholky se prodlužovaly v kopí, dychtivá ho nabodnout.

Finn znovu zařval. Padák vystřelil z modulu s hlasitým, kožnatým šustěním, jako kdyby se hejno netopýrů hnalo za svobodou. Finn krátce balancoval mezi mlhovinou a stromy, potom se padák nadmul a jeho tělem to škublo vzhůru. Ucítil a uslyšel praskání žeber pod nešikovně umístěnými pásy postroje.

Zakňučel bolestí, když se střetl s malou horní větví, která mu vyrazila dech. „Ne!“ Odrazil se na další větev, jež ho od sebe odmrštila. Následoval krátký pád na silnější větev dole. Zmrzlé borové jehličky ho zuřivě bodaly snad do každého čtverečního centimetru kůže. Padáková lana sebou prudce škubla a on byl najednou obráceně. Široká větev byla přímo pod ním, nachystaná rozbít mu hlavu. Potom s ním padáková lana cukla znovu, chaotický pád zastavila, jako když se dupne na brzdu, a nechala ho houpat se ve vzduchu. Sníh se rozprskl z větví, na nichž se předtím usadil, a v kaskádě se sesypal kolem něho. Pak už se nehýbalo nic kromě jeho těla, které se mírně houpalo.

Alumata je krátkými **ZÁŽEHY** manévrovacích trysek přistrčila blíž ke druhé mezihvězdné lodi. Makaio-Yalbo si v duchu procházel knihovnu žokejů, které za svůj dlouhý život shromáždil – pasivních souborů myšlenek a rysů chování, které ho připraví na konfrontaci s výzvou, již má před sebou, a udělají z něj přesně to, čím potřebuje být.

Žokeje, kterého hledal, nepoužíval často. *Naštěstí.* Stačilo ucítit, jak se pohnul, když jej kontroloval, aby se Makaio-Yalbo zachvěl; jeho použití s sebou neodmyslitelně neslo nepříjemné asociace. Zvedl se jako dřímající tvor, který vítá svítání, aby opanoval jeho primární vědomí, a vyvolal množství doprovodných vzpomínek – předchozí případy, kdy hovořil s archonty z jiných dominií, dohody a manévry

uskutečněné jménem Korunního dominia a především jeho královny, aby se Velká hra vyvíjela v jejich prospěch. Tento žokej – tento jeho cizí aspekt – vedl několik takových jednání s ledovým klidem osoby, která může rozpoutat zkázu na planetární úrovni, pokud by jediný pojem byl špatně interpretován – a klidně to i udělá. Byla to osobnost, v níž potlačili emoce a nahradili je čistě logikou a odhodláním. Jedině tak mohla unést tu strašlivou odpovědnost.

Ještě před několika lety by jeho tělo na vynoření se té pohrdavé persony zareagovalo náležitým způsobem a podkožní protobuňky by změnily rysy tváře, aby vyzařovala nadřazenost jeho zvýšené mentality. Jenže teď byl skoro celý jeho obličej zakrytý krevnatcem. A pokud šlo o držení těla, tvrdé vrstvy věznící mu končetiny způsobovaly, že každý pohyb měl toporný a odměřený. Nebylo to poprvé, kdy zalitoval, že ten zatracený výstřelek konečně nevyšel z módy.

Síť *Alumaty* mu ukázala, že obě kosmické lodě jsou již dostatečně blízko, aby k sobě mohly natáhnout spojovací tubusy. Vstal z pohovky a jediným prstem pokynul Farajimu. Chlapec se zvedl a v temnějším rozpoložení s ním zamířil k výtahu, který je vyvezl do centrální části lodi.

Když se dveře odsunuly, ocitli se v beztížném stavu. Několik instinktivních švihnutí prsty poslalo Makaia-Yalba do široké, fádní chodby, jež kopírovala osu technické sekce. Obtočil se kolem madla a nasměroval k přechodové komoře. Faraji s ním držel tempo, svištěl vzduchem, jako by jeho tělo získalo nějaké ptačí dědictví. Mladíkova prostá bílá tóga se kolem něho líně třepetala a Makaio-Yalbo poznal, že se musí snažit, aby se neusmíval.

„Pamatuj si," řekl Makaio-Yalbo, „že Kacířské dominium je sice teoreticky náš spojenec, ale všechno, co řekneš, bude zaznamenáno."

„Takže nemám nic říkat. Rozumím."

„Ne, pokud na tebe archón Kacířství promluví, tak zdvořile odpovíš. Ale jinak ano, zůstaneš zticha. Obzvlášť pak nechci znát žádný tvůj názor a on také ne. Jednoduše poslouchej rozhovor; nic víc."

„Ano, otče. Ehm, bude jejich archón agresivní?"

„Ne." Dostali se do přechodové komory. Spojovací tubus se táhl před nimi, jednoduchá trubice o průměru tři metry, lemovaná jasnými osvětlovacími proužky. Makaio-Yalbo se na okraji zastavil. „Budeme zcela v bezpečí – a stejnou laskavost poskytneme archontovi Kacířství. Bez základních principů diplomacie by se celá hvězdokupa Centauri propadla do anarchie. Archón to bude respektovat. Občané Kacířství se ostatně domnívají, že jsou něco víc."

„Proč?"

„Věří, že se od původního lidského základu vyvinuli dál než my."

„A nevyvinuli?"

„Tvá loajalita tě šlechtí. Vývoj Celestiálů na sebe vzal mnoho podob, když jsme vyšli z období úsvitu. Žádné z ostatních dominií se nevyrovnalo naší nesmrtelnosti mentalinie. Proto nikdo z nich nemůže za svůj žalostně krátký život dosáhnout naší moudrosti. Většina obyvatel Kacířství dokonce ani nežije déle než čtyři sta nebo pět set let. Jsou to doslova děti. Jsou velcí, mocní a dobře vyzbrojení, nicméně jsou to děti."

„Rozumím."

„Dobře. Teď pojď." Makaio-Yalbo se odrazil do spojovacího tubusu. Když se ocitli za polovinou, osvětlení se mírně změnilo. Makaio-Yalbo došel k závěru, že je měkčí: bílé světlo *Alumaty*, které odpovídalo wynidské hlavní hvězdě, se posunulo do žluté části spektra. Nevěděl, kterou z hvězdných soustav Kacířství to má napodobovat; habitatové komplexy jejich dominia se rozpínaly v mnohých a chapadla jejich vlivu sahala ještě dál. Spojenectví, které měli s wynidským královským rodem, bylo zavedené a občas plodné, ale Makaio-Yalbo si nedělal iluze o tom, jak snadno se může v okamžiku změnit, pokud bude možné získat výhodu sblížením s jedním ze čtyř zbývajících královských rodů Korunního dominia. *Stejně jako bychom to udělali my.*

Přechodová komora na konci spojovacího tubusu byla široká kulatá prostora s jedinými segmentovými dveřmi do menší kóje.

Makaio-Yalbo ukázal na adhezní proužek. „Přichyť se nohama," instruoval Farajiho.

Oba dosedli a segmenty dveří se uzavřely. Komora se začala pohybovat a působit na ně slabým zrychlením. Za necelou minutu se dopracovala k plné gravitaci. Dveře se otevřely. Olomo, archón Kacířství, na ně čekal. Jako většina občanů Kacířství byl vysoký bezmála tři metry, k čemuž mu dopomáhalo vytáhlé tělo a šest dlouhých, štíhlých končetin – dvě nohy a čtyři paže –, jež se silou vyrovnaly biotechnickým svalům, které dominia upřednostňovala v používaných pancéřovaných oděvech. Záhyby jeho mnohovrstevné róby zavířily, když natáhl paži z horního páru. Ruka se čtyřmi prsty a palcem byla skoro standardní, i když každý protáhlý prst měl čtyři klouby. Spodní pár paží visel dole z róby jako neohebné tlusté provazy. Lokty byly baňaté a ruce tvořil jednoduchý trojdílný spár. Anatomie měla zajistit výbornou pohyblivost v beztížném prostředí, což Makaio-Yalbo nikdy nepochopil, neboť všechny jejich habitaty využívaly rotační gravitaci. Stejně nevysvětlitelná byla z pohledu prostředí archontova hlava: obě strany lebky byly protažené v kužely, které sahaly až po úroveň ramen. Kůže, pokud se to tak dalo nazvat, byla skoro až plazí a obepínala tělo natolik těsně, že by se dala považovat za exoskelet s jemnými modrozelenými odstíny.

Makaio-Yalbo natáhl ruku a podržel ji svisle, aby se mohli dotknout nervovými indukčními rozhraními a pozdravit se tradiční výměnou *sebeobrazů* přímo mezi svými myslemi. Zaznamenal kratičký pocit, jako by jeho tělo náhle vyschlo v řezavém větru lámajícím brnění, a zároveň se z něho rozlévalo konejšivé teplo. Mimo indukční rozhraní jeho ruka vnímala chlad Olomových prstů. Občané Kacířství měli nízkou tělesnou teplotu, která byla nutná, aby se rozměrné mozky v jejich nafouklých lebkách nepřehřívaly.

Olomovy čtyři oči zamrkaly současně. „Oheň a led," řekl vyrovnaně. „Příhodná kombinace."

Makaio-Yalbo sklonil hlavu tak, jak mu to šíje obalená krevnatcem dovolovala. „Představujeme rovnováhu v disharmonickém vesmíru.“

„Samozřejmě. Prosím.“ Olomo jim gestem horní i dolní paže pokynul do velké půlkulové kabiny. Byla to zahrada vymodelovaná ve starém helénském stylu. Kolem stály vysoké palmy a v kamenných žlabech bujely kapradiny. Vodou v několika jezírkách proplouvaly velké barevné ryby. Makaio-Yalbo slyšel odněkud zřetelné bzučení včel. Dávalo to smysl: ze spletí lián viselo tolik zářivých květů, že to vzduchu dodávalo nasládlou vůni.

Makaiova-Yalbova žokejská persona to všechno analyzovala bez emocí. Uvědomovala si, jak moc by jeho normální já takovou marnotratnost obdivovalo.

„Je od vás velice laskavé, že jste mé pozvání přijal,“ začal Olomo, když se posadili na lavičku pokrytou silnou vrstvou smaragdovobílého mechu.

„Je mi poctou, že mohu takovou žádost přijmout. A přiznávám se k jisté zvědavosti.“

„Omlouvám se, že jsem vybral tak obskurní místo, ale nepřeji si, aby si někteří jedinci našeho partnerství všimli.“

„Mám za to, že většina mých vrstevníků v Korunním dominiu ví o tom, že Kacířství a Wynid na sebe pohlížejí příznivě.“

„Ano. Ale jsou zde jistá specifika, jimž je lepší se vyhnout. Chtěl bych zdůraznit důležitost tohoto konkrétního tématu.“

Přestože žokej jeho psychiku vyvažoval, Makaia-Yalba najednou začalo velice zajímat, o co při tomto setkání jde. Pro archonta Olomova postavení to bylo na stejné úrovni jako vykřiknout: *Pomoc.* „Jestli můžeme Kacířství v tichosti nabídnout pomoc, velice rád to zvážím.“

„Dozvěděli jsme se o jisté záležitosti, která by mohla poškodit obě naše dominia.“

„Poslouchám.“

„Kacířství se odjakživa zajímalo o vznik HelMoře. Héliová makroplaneta je vzácný objekt, zejména v hvězdokupě Centauri – a tedy pravděpodobně i ve zbytku galaxie. To, že nějaká existuje a pak se promění v novu, je mimořádné. Dokonce neuvěřitelné. Proto jsme rádi, že jste umožnili přístup našim výzkumným týmům. Ještě jednou bych chtěl poděkovat za pomoc.“

„Není třeba. Korunní dominium zájem Kacířství chápe a sdílí. Dlouhodobě zastáváme názor, že nova nebyla přirozenou astronomickou událostí.“

„Ovšem. Předpokládá se, že ti, kteří bojovali v Malakbelské formační válce s Poulii, vyvinuli strangelety. Něco takového by mohlo nastartovat proměnu plynné makroplanety v novu. Kacířství zajímá, jestli je tato teorie pravdivá a jestli nějaké strangelety nadále existují.“

„Stejně jako Korunní dominium. Našli vaši badatelé důkaz, který by to potvrzoval?“

„Ne.“

„Aha.“

„Ale jedna z našich lodí při dálkovém letu po obvodu Diova sloupu skutečně objevila důkaz ještě starších elohimských aktivit.“

„Například?“

„Planetární inženýrství.“

„Elohimové vytvořili všechny rajské světy ve hvězdokupě Centauri,“ připomněl Makaio-Yalbo. „Jsou jich miliony. Představují bohatství naší civilizace a my jsme Elohimům za jejich dar navěky vděční. Planetární inženýrství není nic neobvyklého.“

„Budu konkrétnější. Aby Elohimové vytvořili množství obyvatelných planet v soustavách hvězdokupy, planety musejí obíhat v zóně života: specifické oblasti, ne příliš horké ani příliš chladné, kde může energetický výstup hvězdy udržet život pozemského typu. Když Elohimové povstali a započali své velké dílo období úsvitu; planety přirozeně nezaujímaly takové oběžné dráhy, aby to vyhovovalo pozemské biologii. Elohimové tak použili Archimédovy stroje, aby naše světy mohli přestěhovat a terraformovat.“

„Chcete říct, že Elohimové budují v Poseidonově mlhovině novou obyvatelnou soustavu? Myslel jsem, že ta éra už dávno skončila.“

„Novou ne; domníváme se, že tato aktivita spadá do období reliktů. Naše výzkumná loď pozorovala a analyzovala v plynu a prachu Poseidonovy mlhoviny anomální uspořádání. Říkám uspořádání, ale ve skutečnosti našla linii deformace. Jestli to tak mohu říct, stopu v oblacích způsobenou průletem tělesa o velikosti planety. Tato stopa byla nezřetelná a na mnoha místech narušená, avšak její existence je nesporná. Loď její průběh sledovala, a to je okamžik, kdy to začalo být zajímavé.“

„Jak to?“

„Ta planeta je plynný obr. V souladu se starým právem objevitele jsme ji nazvali Dolod. Její stopa mířila k JK67b.“

Žokej povolil Makaiovi-Yalbovi povytáhnout obočí na okraji krevnatce. „To je přece místo, kde Gomatští celestiálové budují svou megastrukturu, Dysonovu sféru, ne?“

„Přesně tak. Což by jako cíl pro Dolod dávalo smysl. „Na takovou stavbu potřebují maximum hmoty, které mohou získat. Elohimové možná souhlasili, že pomohou. Kdo ví? Jenže před sedmi tisíci lety Dolod prolétl blízko jednoho hnědého trpaslíka při okraji Diova sloupu a jeho Archimédův stroj uskutečnil významnou změnu kurzu.“

„Jakou změnu kurzu?“ zeptal se obezřetně Makaio-Yalbo.

„Letí teď do Kelowanské soustavy. A jelikož Kelowan je sídlo Korunního dominia, říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat.“

Finn bezděčně zamručel, když se jeho kývavý pohyb postupně zmírnil. Navzdory mrazivému vzduchu byl každý jeho fungující sval napjatý, připravený na další trýznivou ránu. Když se několik sekund nestalo nic, polohystericky se rozchechtal. „Situace?“ dostal ze sebe zajíkavě.

„Nejistá,“ odpověděl manažer záchranného modulu.

Finn se podíval nahoru za svoje nohy. Zašmodrchaná padáková lana se táhla do klenby větví nad ním. Trvající oranžové záblesky ukazovaly záhyby padáku zachyceného na několika větvích. Zaklonil hlavu. Zem byla asi tři metry pod ním: půdu plnou pazourků a trsů tuhé trávy pokrývala tenká vrstva sněhu. Kdyby teď spadl, při nárazu by si nejspíš roztříštil lebku.

Pohled dolů ho přiměl rychle znovu zkontrolovat padák. Vypadalo to, že je na stromě zachycený pevně.

„Dají se padáková lana natáhnout? Můžeš mě spustit na zem?“

„Ne. Mohu ale aktivovat nouzový maják.“ Z hlasu KI bylo slyšet naději.

„Ne. Nouzový maják neaktivuj.“ Jestli něco nepotřeboval, tak to, aby Lilianiny gorily přiletěly zpátky a našly si ho. *Co když se už teď vracejí? Pilot musel vidět, že vystartoval záchranný modul.*

„Potvrzuji.“

„Fajn. Hm…“ Znovu se rozhlédl kolem sebe. Stejně jako chlad ho začínala svírat panika. „Máš nějaké manipulační paže?“

„Ne.“

„Můžeš se od padáku oddělit?“

„Ano. V tuto chvíli nedoporučuji.“

„Co kdybys mě odvezl? Unesl by mě tvůj iontový motor, kdyby ses oddělil od padáku?“

„Ne. Můj iontový motor má maximální tah sedm kilogramů.“

„Do hajzlu.“ Opět se zadíval přes celé tělo k nohám. Možná kdyby záchranný modul uvolnil tři popruhy, jeho těžiště by se změnilo a on se otočil tak, že by visel nohama nad zemí. A pak by při uvolnění posledního popruhu padal nohama napřed. Možná.

„Víš o nějakém postupu, jak mě z této pozice spustit na zem?“

„Ne. Nemám k dispozici žádnou metodiku, která by v této situaci pomohla.“

„Kruci.“ Finn se odmlčel a zoufale se snažil vymyslet řešení. Nejspíš proto, že visel vzhůru nohama, mu to připadalo, že má hlavu nepřirozeně těžkou. Každopádně slyšel, jak mu buší srdce. Zákeřný chlad pronikal do jeho těla čím dál hlouběji, ale aspoň fungoval jako anestetikum tlumící veškerou bolest.

Netušil, jak z toho ven. Bylo to absurdní. Nejdřív přežil to, že ho pohřbili, a potom ho vyhodili z letadla. A teď ho nejspíš zabijí poslední tři metry – jestli ne to, že tu dlouho visí v chladu, tak pád. „Fajn, jsi vybavený nějakým řezným nástrojem?“

„Ano. V balíčku poslední záchrany mám deseticentimetrovou hyperčepel. A v lékárničce jsou dva skalpely.“

„Dobrý.“ Kdyby byl na zemi a záchranný modul se oddělil od padákového lana, určitě by se k němu dokázal doplazit. Potom by mohl zašmátrat prsty po nožích. Ne že by nějak zvlášť cítil jejich pohyb. A chlad postupoval…

„Čekám na instrukce.“

„Chci, abys uvolnil popruh, který je nejblíž mým bokům.“

„Prosím o potvrzení instrukce.“

„Horní popruh. Uvolnit.“

„Rozumím. Doporučuji aktivovat nouzový maják…“

„Ne. To je jasný příkaz. Zakazuju ti –“

„Haló?“

Finn se prudce nadechl a každý jeho sval strnul. „Kdo je tam?“ zaskřehotal.

„Haló? Kde jste? Páni!“

Když se natáhl a rozhlédl, uviděl ženu v tlustém plášti s kapucí, jak opatrně vykukuje zpoza kmene stromu patnáct metrů daleko. Oranžové blikání ozařovalo obličej srdčitého tvaru a ofinu tmavých vlasů deroucí se zpod kapuce. Ukazovalo také její nevěřícně otevřená ústa.

„Prosím,“ řekl. „Pomoc.“

„Co to má být?“

„Prosím.“

„Jak jste se… no, to nic.“ Vynořila se zpoza stromu a Finn zahlédl karabinu, kterou si nesla. Vypadala primitivně, ale o její účinnosti neměl pochyby. Došla k němu a zadívala se nahoru.

„Můžete mě sundat?“

„Můžu. Ale mám otázku. Nesmějte se.“

„Slibuju. Jenom… prosím.“

„Dobře.“ Pověsila si karabinu přes rameno. „Jste člověk?“

„Cože?“

„Je to jednoduché: jste člověk?“

„Totiž jo, jsem člověk. Tedy uranik.“

„Uranik?“

„Mám nervová rozhraní, abych se mohl propojit s dalšími uraniky nebo s technikou Celestiálů. Nejsou tak dobrá jako ta, která mají Imperiální celestiálové, ale jinak jsem stoprocentní člověk.“

„Tak jo, není to nesmyslnější než cokoli jiného tady.“ Natáhla krk, aby zhodnotila jeho ošemetnou situaci. „Máte spoutané ruce.“

„A nohy. Kdybyste mi ty pásky přeřezala, dokázal bych se spustit dolů.“

„Mám se zeptat, proč jste spoutaný?“

„Já… udělal jsem blbost. Naštval jsem nesprávné lidi. Slibuju, že vám neublížím.“

Poplácala rukou po karabině. „Jen abychom si rozuměli. Použiju to, jestli budu muset.“

„Nebudete muset. Prosím.“

„Dobrá.“ Sundala si rukavice, nacpala si je do kapes a pak začala šplhat na strom.

Chvíli jí to trvalo, ale přelezla po větvi, až se dostala nad něho, načež se pověsila na padáková lana, aby se mohla spustit k němu. Z pouzdra na opasku vytáhla ostrý nůž. „Jdeme na to.“

Čepel nože čistě přeřízla pásek kolem jeho nohou. Potom se pověsila dolů a uvolnila mu zápěstí.

„Záchranný module: uvolni horní popruh.“

„Potvrzeno.“

Popruh povolil. Po odepnutí druhého popruhu se Finn začal otáčet, jak předpověděl. Když se uvolnil třetí, chňapl po dvou volně visících popruzích. Jeho tělo změnilo polohu neovladatelným cuknutím. Nevěděl, jestli ho ruce zvládnou udržet, ale aspoň byl teď správným koncem nahoru. „Povol čtvrtý popruh.“

Měl pravdu, jeho rukám chyběla síla. Spadl na zem a bolestí z nárazu zakňučel jako zvíře. V dalším okamžiku už žena klečela vedle něho. Když uviděla krvavé tržné rány a těžké pohmožděniny, proniklo do jejího výrazu opravdové znepokojení.

„Kdo vám to udělal?“ zeptala se.

„Moje bývalá.“

„Vážně? Rozchody jsou tady dost divoké, co?“

„To si ani neumíte představit. Záchranný module: uvolni lékárničku a sadu pro přežití.“

Na zem se žuchnutím dopadly dvě věci.

„Mohla byste –“ začal.

„Jistě. Ale budete mi muset říct, co mám dělat.“

„To by šlo. Ehm, já jsem Finn.“

„Eleanor. Ellie.“

„Díky, Ellie. Zachránila jsi mi život.“

„Asi jo, že?“

Řekl jí, co má dělat, jak použít spreje a jak aplikovat syntskinové náplasti. Bylo to zvláštní, ale vypadalo to, že nic z obsahu lékárničky nezná. V sadě pro přežití byla termofolie. Ellie ho zabalila do tenoučké stříbrné deky a jemu bylo hned tepleji – nebo si to přinejmenším namlouval. Biomonitorovací pásek, který si nalepil na levé předloktí, zobrazoval jeho životní funkce a prakticky každý symbol byl oranžový.

„Musíme tě dostat do tábora,“ prohlásila. „Není to daleko. Máme tam oheň a je tam taky jídlo a voda.“

Finn ihned zostražitěl. „Máte? Kolik vás tam je?“

„Jenom já a dědeček. Je to problém?“

Možná si to jenom představoval, ale jako by najednou byla stejně nedůvěřivá jako on. „Ne. Ovšem že ne. Ale… v mém případě to s chůzí bude horší.“

„Jasně.“ Zamyšleně se na něho podívala. „Hned se vrátím.“

Finn se zabalil do termofolie a pozoroval ji, jak znovu šplhá na strom. Vylezla k padáku a začala z něho odřezávat dlouhé pruhy.

O deset minut později měl nohy v dolní části kompletně zabalené do látky z padáku; bylo jí tolik, že vypadaly jako fotbalové míče. Když se nejistě, vrávoravě postavil, zbývajícími pruhy látky ho obvázala jako opasky, aby na něm termofolie dobře držela.

„Pojďme,“ řekla rázně.

„Skutečně?“ zvolal radostně Faraji. „Na Kelowan letí plynný obr?“

Makaio-Yalbo po chlapci střelil varovným pohledem, ale za porušení etikety ho nepokáral. S ohledem na okolnosti to bylo pochopitelné. Navíc poznal, že Olomo ještě neskončil; číst řeč těla Celestiála z Kacířství nebylo snadné, ale ta samolibost prozrazovala vše.

Olomo ponechal své čtyři oči zaměřené na Makaia-Yalba. „Je to tak, mladý muži. Vzrušující, že?“

„Ano! Ale…“ Faraji se zarazil. „Proč jsme o tom nevěděli? Proč si válečné loďstvo Korunního dominia nevšimlo, že do soustavy letí *plynný obr*?“

Olomo se k chlapci otočil a vlídně se usmál. „Protože nikdo nic takového nehledal. Poseidonova mlhovina, která obklopuje všechny hvězdy vašeho dominia, sice na obloze vytváří velkolepou podívanou, ale zároveň brání veškerému dálkovému vizuálnímu pozorování vesmíru. A Dolod je chladný a tmavý. Senzory válečného loďstva v Kelowanské soustavě, které pátrají po lodích blížících se z mezihvězdného prostoru s nepřátelskými úmysly, jsou konstruovány tak, aby hledaly výtok fúzního plazmatu o teplotě milion stupňů, jímž by se každý vetřelec brzdící z relativistické rychlosti prozrazoval. Ne toto."

Makaio-Yalbo si odkašlal. „Korunní dominium je Kacířství za tuto informaci velice vděčné."

„Rádo se stalo. Ale o to tady nejde."

Makaio-Yalbo okamžik počkal – věděl, že Olomo si jej vychutná. „Potom mě prosím poučte – Och. Řekl jste, že již míří do Kelowanské soustavy. Jaká je momentální poloha Dolodu?"

„Prolétl vnějším pásem komet. Maximálního přiblížení k hvězdě dosáhne za něco málo přes čtyřicet let."

Žokej musel vynaložit veškeré úsilí, aby Makaio-Yalbo před Olomem nezačal nadávat. „Zasáhne některou z planet?"

„Ne."

„To se mi ulevilo. Ale celkově to nedává smysl. Kelowanská soustava byla uspořádána do současné konfigurace před minimálně dvaceti tisíci lety. Máme dva orbitální pásy obyvatelných planet, asteroidy bohaté na minerály, plynné obry… Je kompletní. Není třeba přidávat dalšího plynného obra. Abych řekl pravdu, nikdy jsem neslyšel o tom, že by Elohimové přesouvali plynné obry mezihvězdným prostorem."

„To proto, že plynných obrů jako Dolod mnoho není. Je dokonce ještě vzácnější než héliová makroplaneta," řekl Olomo.

„Co je zač?"

„Dálkové spektroskopy naší lodi odhalily zajímavé složení: Dolod je železné exotikum," prohlásil triumfálně Olomo.

„Slavná Asterio!"

„Otče?" podivil se Faraji. „Co je železné exotikum?"

„Je to zvláštní druh plynného obra," odpověděl mu Makaio-Yalbo. „Když jej umístíš na oběžnou dráhu dostatečně blízkou hvězdě, denní strana se zahřeje natolik, že se železo odpařuje. Noční strana je pak dostatečně chladná, aby železo zkondenzovalo a padalo jako déšť."

„Což by pro každé dominium znamenalo značný ekonomický přínos," řekl Olomo. „Je snazší a levnější sbírat železný déšť atmosférickými plavidly než těžit a rafinovat rudu na pevném tělese."

„Takže je to pro nás dobré, ne?" zeptal se Faraji. „Levnější železo pomůže ekonomice Korunního dominia."

Makaio-Yalbo a Olomo se na sebe podívali.

„Wynidský královský rod nemá v Kelowanské soustavě žádné velké metalurgické závody," poznamenal Makaio-Yalbo. „Od uzavření Smlouvy jsme se zaměřili na Gondiar a jeho zemědělství. Provozování farem je díky lidem levné."

Olomo pomalu zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem nepochopil, proč jim dovolujete usadit se ve vašem dominiu."

„Jsou velice vhodní k manuální práci, proto jsou ekonomicky užiteční. Navíc odpadají výrobní náklady jako u androidů."

„Jistě. Ale jak to chápu já, přílet železného exotika ekonomickou povahu Kelowanské soustavy změní," pokračoval Olomo. „S ohledem na to, jak si po uzavření Imperiální smlouvy královny Kelowanskou soustavu rozdělily, připadly závody na Anooshi, kde lidé dobývají ze země rudy a nerosty, velkorodům z Veraku. Jestli někoho poškodí, až se tento zdroj nakonec začne využívat, budou to oni. A za čtyřicet let bude pořád sedět na trůnu císařovny verácká královna Carolien. Ona udělí první licence na zachytávání železného deště. Nepochybně bude spravedlivá a poskytne je všem velkorodům dominia."

„Samozřejmě," řekl Makaio-Yalbo. Doufal, že Faraji nezaznamená Olomovu nepříliš skrývanou ironii.

„Levnější a vydatnější zdroje naštěstí jedině vylepší ekonomiku Kelowanské soustavy, jak říká mladý Faraji. Jistě, Verak bude nejspíš muset posílit jiná ekonomická aktiva, aby ztrátu monopolu své Anooshi vynahradil. Například kdyby se naskytla příležitost k navýšení jednoho z jeho exportních artiklů."

Krevnatec bránil výmluvnějším obličejovým výrazům, ale Makaio-Yalbo přimhouřil oči. „Tak jako je wynidský královský rod propojený s Kacířstvím, sblížil se verácký královský rod s dominiem Talloch-Te."

„Ano, a lodě Talloch-Te spotřebovávají jako palivo značné množství hélia 3. Dá se očekávat, že císařovna Carolien by mohla být nakloněna ponechat jim větší přístup k HelMoři. Dodatečný výnos by pomohl Verak odškodnit za snížený příjem z Anooshi."

„V HelMoři mohou nabírat pouze lodě Korunního dominia. Ostatní královny by změnu politiky v takovém rozsahu nikdy neschválily. Rozvrátilo by to celou Imperiální smlouvu."

„Ano, ale kdo by byl v nejlepší pozici, aby verackým velkorodům poskytl další sběrné lodě? Možná dominium, které má největší astrotechnický průmysl na výrobu lodí v okruhu dvaceti let, což je samozřejmě Talloch-Te…"

„To je velmi pravděpodobné. Co tedy navrhujete?"

„Co navrhujeme? Samozřejmě nic. Kacířství pouze poskytuje našim přátelům z wynidského královského rodu jisté zajímavé astronomické informace. To, jak s nimi naložíte, je čistě na vás."

Makaio-Yalbo se zhluboka nadechl. *Kacířství se do žádného konfliktu s Talloch-Te samozřejmě zatáhnout nenechá; jenom to všechno házejí na nás.* „Kritická fáze letu Dolodu nastane při maximálním přiblížení ke kelowanské hvězdě," zamyslel se. „Tehdy Archimédův stroj zahájí přenos hybnosti. Tehdy zjistíme, jestli se Elohimové chystají navést jej na oběžnou dráhu kolem hvězdy."

„Ano," přisvědčil Olomo. Ale pokud by k žádnému přenosu hybnosti nedošlo, ať už z jakéhokoli důvodu, Dolod by jednoduše proletěl kolem hvězdy a Kelowanskou soustavu opustil. Nic by se nezměnilo."

„Takové neúspěšné navedení na oběžnou dráhu by bylo politováníhodné. A žádná z našich královen by takový akt netolerovala."

„Ne. Ovšem že ne."

Finn se musel o Ellie celou cestu do jejího tábora opírat. Anestetický sprej umrtvoval většinu bolesti vycházející z končetin a žeber, ale i tak byla dřina belhat se vedle ní.

Určitě se tak šourali několik minut, když vepředu zahlédl mihotání ohně. Nato vyšli na plochu holé skály, kde nerostly žádné stromy. Klesala dolů do údolí jako přirozená cesta, než ji znovu obklopil les. O dvě stě metrů dál, nedaleko ohně, mělo úzké letadlo s delta křídlem předek vražený do skupinky malých stromů. Když teď Finn věděl, co hledat, všiml si rýh, jež při svém klouzání vyrylo do sněhu a štěrku.

„Nepovedené přistání?"

„Každé, ze kterého člověk dokáže odejít…" řekla Ellie, jako by měla potřebu se bránit.

Jak se Finn belhal k ohni, s myšlením zastřeným únavou, byl z toho, co vypadalo jako raketoplán, čím dál zmatenější. Tak třeba křídla byla vyklenutá vzhůru a ze zadní části trupu trčely dvě raketové trysky. Na pomačkanou přední část shlížela jako mrtvé oči dvě tmavá, zakřivená čelní skla. Celý stroj působil nevysvětlitelně primitivním dojmem. Podobnou konstrukci ještě nikdy nespatřil.

„Dědečku," zavolala Ellie.

To, co Finn považoval za balvan vedle ohně, se pohnulo. Ukázalo se, že je to muž, který má ramena zabalená do několika dek. Měl nejhustší vousy, jaké kdy Finn viděl.

„Podívej, co jsem našla," řekla Ellie. Znělo to zmateně.

„Tak vida!" zaburácel mužův hlas. „Kdo měl pravdu?"

„Jistě, ty máš vždycky pravdu," povzdechla si. „Tohle je Finn. Padák se mu zachytil ve stromech. Na batohu měl oranžovou blikačku."

„Já jsem to viděl! Zahlédl jsem to světlo, jak klesalo. Ona mi nevěřila, Finne."

Finn došel do kruhu rozbředlého sněhu kolem ohně a s přerývaným zaskuhráním klesl na kolena.

„Pane jo," zvolal muž. „Co to máš za oblečení?"

„On žádné oblečení nemá, dědečku," rozesmála se Ellie.

„Moje milá, jedině tobě se poštěstí, že ti z oblohy spadne nahý chlap. Tomu říkám nebeská mana!"

Finn měl co dělat, aby se udržel při vědomí, když muž přišel blíž. Šedomodré oči, které na něho shlížely, byly ty nejpronikavější, s jakými se kdy setkal. Muž pobaveně vytočil koutky rtů. „Těžký den v práci, chlapče?"

Finn mohl jenom přikývnout. Měl pocit, že padne obličejem dolů do potůčků polorozpuštěného sněhu. Teplo ohně z nějakého důvodu skoro nevnímal. Jeho tělo teď necítilo prakticky nic a on zatraceně dobře věděl, že to není účinek anestetického spreje.

„Říkají mi Josias. Josias Aponi." Bylo z toho slyšet očekávání, že Finn by to jméno měl znát, a dokonce být vděčný, že se s jeho nositelem setkal. „Vlastně ano. Od domova nás asi dělí dlouhá doba." Josias k němu natáhl ruku. Finn se nepohnul; nemohl.

„Potřebuje si odpočinout, dědečku. Musíme zvýšit jeho teplotu."

„Tak to bychom měli toho tvého ztraceného létajícího beránka dostat blíž k ohni. V přistávacím modulu máme nějaké náhradní oblečení. Dojdu pro ně."

„Potřebuju za–zahřát," vykoktal Finn. Chlad byl tak stravující, že se jeho svaly dokonce přestaly třást. „Mohl bych do přistávacího modulu?"

„Je mi líto, ale tam je větší zima než na Plutu," řekl Josias. „Není energie. Vinou havárie."

„Do hajzlu." Finn se rozhlédl, polekaný tím, že jako by ztrácí periferní vidění. Skoro už nerozeznal trup raketoplánu. Ze zoufalství zapátral na zemi kolem linie stromů. „Ta skalka," dostal ze sebe a zvedl ruku, aby na ni ukázal. Trvalo to věčnost; jeho tělo nemělo dobré reakce.

„Dám ti spacák," nabídla Ellie. „To by mělo pomoct."

„Ne, to nestačí. Pomoz mi dostat se tam. Můžu ho přetvořit."

Žena a Josias se na sebe podívali. „Co přetvořit?"

„Ten vivalapis. Říkal jsem ti, že jsem uranik."

„Dědečku, pomoz mi dostat ho do spacáku."

„Ne," začal žadonit Finn. „Vivalapis. Prosím. Zahřeje mě. Myslím, že už dlouho nevydržím." Podíval se na biomonitor. „Upadám do hypotermického šoku."

„Finne –"

„Ne, ne," řekl klidně Josias. „Chci to vidět."

„Blouzní. Chlad ho zabíjí."

„Jsme tady cizí. Nevíme, co dokáže."

Finn by mu nejraději poděkoval, slíbil, že předvede podívanou – cokoli. Jenže námaha spojená s mluvením byla teď příliš. Svět se scvrkával, temná hranice se kolem něho stahovala.

„Tak dobrá, chlapče, jdeme na to."

Společně Finna zvedli a odtáhli k hladké skalce.

„Dojdu pro ten spacák," prohlásila popuzeně Ellie. Odspěchala k malému raketoplánu.

Finn si na vršku kusu vivalapisu všiml kontaktní bulky. Natáhl roztřesenou paži a položil na ni ruku.

Vivalapis byl stejně zvláštní jako vždycky. Dojem, kterým působil, se nepodobal žádnému zvířecímu vědomí, spíš pocitu neměnné, nadčasové existence. Když byli se svým dvojčetem Otylií malí, trávili hodiny v palácovém parku a dodávali cestičkám a zdem z vivalapisu podněty – ke zděšení zahradníků, kteří zjišťovali, jak z dekorativního uspořádání najednou vyrůstají kličky a výstupky nevzhledných tvarů. Otec pak na ně křičel a posílal je zpátky, aby to všechno vrátili. Když nic jiného, pomohlo jim to vylepšit chápání tohoto média a zdokonalit své schopnosti.

Ty rozverné zákruty a vypoukliny, které během promrhaného mládí zformoval, teď nebyly důležité. Toto bude zatím jeho nejprimitivnější výtvor. Vivalapis neměl vědomí – ani nic, co by se mu podobalo – ale jeho základní nervová vlákna se hrubým impulsům, které Finn prostřednictvím spojení vysílal, přesto nějak bránila, jako by věděl, že to povede k jeho zániku.

Celestiálové, kteří vivalapis vytvořili, jej používali k výrobě budov. Výsledkem byl téměř nekonečný zdroj poddajné křemičité struktury, který nevyžadoval žádný průmysl, pouze trpělivost: prvořadou vlastnost Celestiálů. Desítky tisíc rajských světů v Korunním dominiu byly poseté neforemnými skalkami připravenými k založení nové osady nebo města. Nepředpokládalo se, že holý výchoz vivalapisu něco vyprodukuje rychle. Trvalo desítky let, než z jádra vyrostla skála, která byla připravená na přeformování. Potom architekt dodal projekt a vivalapis do tohoto tvaru postupně metamorfoval. Pokud musela být budova větší než původní objem skály, vivalapis pokračoval v růstu a architekt postupem let poskytoval další vedení.

Finnovy impulsy zdrženlivá nervová vlákna vivalapisu ztýraly, *vynutily* si změnu bez ohledu na škody, jež to skalce působilo. Měl povědomí o tvaru kamene – jeho mysl vyplňoval šedý stín a on svými smysly vyhledával pevné kusy zasahující dolů do půdy a odtamtud kořeny vybíhající pod stromy. Skála hory se však postarala o to, že půda nebyla hluboká. Tato skalka byla zakrslá; nepočítalo se s tím, že se z ní stane vila, dokonce ani jednoduchý dům.

Vivalapis vydával ostré, praskavé zvuky, jak se jeho povrch modifikoval rychlostí, jíž původní tvůrci nepředpokládali.

„Pane jo," zaplesal spokojeně Josias při pohledu na nevyzpytatelné pohyby.

Finn se soustředil na trojrozměrný obraz, který si načrtl v hlavě, a propojil jej s existujícím tvarem vivalapisu. Těsně nad zemí se s hlasitým prasknutím otevřela horizontální puklina a její dva okraje se od sebe odtáhly. Trhlina pokračovala hluboko do skály, dovnitř se syčivě hrnul vzduch.

Ellie se vrátila se spacím pytlem. „Co se děje? Co to s tou skálou provádí?"

„Netuším. Ale není to fantastické? Zdejší potenciál přesahuje všechno, co jsem čekal."

Škvíra, kterou Finn ve skalce vytvořil, se začala zvětšovat. Půdu kolem vivalapisu hrnulo pryč to, jak se jeho masa směrem ven rozpínala.

Finn sundal ruku z kontaktní bulky a sklouzl po boku, který začínal být strmý. „Dovnitř," zašeptal. „Dostaňte mě dovnitř."

Josias se váhavě zadíval do horizontální pukliny, která se ve vivalapisu otevřela. Baterka, jíž do ní posvítil, ukázala dokonale hladké šedobílé stěny, které vzadu ústily do půlkulové místnosti. „Teplo," řekl překvapeně. „Cítíš to, Ellie? Je tady teplý vzduch."

„Jo. Cítím to."

„Fajn, tak pojďme našeho hosta dostat dovnitř."

Finn téměř nevnímal, jak ho do přístřešku nesou. Rozevřeli spací pytel a uložili ho na něj. Nadechl se teplého vzduchu a potom ho vědomí opustilo.

DVĚ

HLAVNÍ MĚSTO KELOWANU bylo pojmenované podle planety, která pro změnu nesla jméno hvězdné soustavy; a jako všechna hlavní města Korunního dominia se nacházelo na rovníku planety. Velkolepé vily a věže města se rozkládaly v kopcovitém terénu, jehož dlouhá údolí poskytovala útočiště klikatícím se řekám a hlubokým jezerům. Přesně uprostřed se tyčila hora Vaxjo, která bývala čtyři a půl kilometru vysoká. Šest zakládajících flotil, jež dorazily na začátku období zkoušky ohněm před více než jedenácti tisíci lety, horních pět set metrů odstranilo a vytvořilo rovnou plošinu, k níž následně ukotvilo první orbitální věž planety. Kelowan měl teď patnáct mohutných konstrukcí sahajících po geostacionární oběžnou dráhu. Jejich vršky propojoval geoprstenec – široká konstrukce z ultrapevné karbonové oceli, která obtáčela planetu, zvyšovala stabilitu věží a vyvažovala kotevní body mnoha habitatů, komerčních portů a mikrogravitačních průmyslových stanic. Na geoprstenci byl rovněž tajný počet obranných základen (údajně vybavených antihmotovými zbraněmi) a padesát speciálních doků vojenského loďstva. Jako domov císařovny byl Kelowan nejlépe chráněnou planetou Korunního dominia. Jeho obyvatelé mohli geoprstenec zahlédnout z každého místa povrchu a těšit se naprosté jistotě, že jsou v bezpečí.

Helena-Chione, Nynější a věčná královna královského rodu soustavy Wynid, si užívala přechod z kosmického prostoru do atmosféry, jak její gondola klouzala po Vaxjoské věži. Zatímco klesali termosférou, stála u vysokého obloukového okna vyhlídkové paluby. Jak si gondola razila cestu řídkými atomy venku, po vnější vrstvě okna z ultrapevného diamantu se slabě mihotaly Eliášovy ohně.

Prstenec nad nimi se jevil jako nažehlená zlatá stuha protínající věčné mihotání Poseidonovy mlhoviny. Obklopoval jej roj oslnivých svítících teček, iontových pohonů kosmických lodí. Stovky velkých komerčních nákladních plavidel mířily k planetám rozvěšeným v prvním a druhém obytném pásu: na specifické oběžné dráhy v zóně života, kde obíhalo dvanáct rajských světů. V prvním pásu vzdáleném 1,2 AU od hlavní hvězdy typu G3 se nacházel Kelowan a čtyři další, zatímco sedm planet druhého pásu bylo 1,9 AU daleko, což těmto světům dávalo mírnější podnebí. Všechny na pozadí mlhoviny jasně zářily. Dokonce rozeznala i malý srpek Gondiaru, pevného obra, který Kelowan na oběžné dráze následoval.

Když pohlédla dolů, spatřila rozlehlé části města viditelné v nepravidelných škvírách mezi dlouhými mraky, které se valily od bouře na východě. Viděla záblesky světla odraženého od klidných jezer a dokonale čisté bílé věže vystupující z bujné vegetace, jíž se ve vlahém podnebí dařilo.

Jak vzduch houstl a gondola zpomalovala, Helena-Chione viděla, jak dostávají tvar jednotlivé detaily města. Ponuře se usmála na Císařský palác. Obrovskou budovu oddělovaly od hory Vaxjo rozlehlý zvlněný park a jezero Kyzak. Kdysi to také byla holá hora, potom si královna Zuberi vybrala Kelowan jako své hlavní město a výchozy vivalapisu byly přetvořeny na skalní jehly, na nichž vznikly oblé zikkuraty, pomalu šplhající po hoře vzhůru. Dnes byly obrovské budovy propojené do teras obepínajících svahy a hlouběji do masy hory se zařezávaly širší římsy nesoucí křišťálově průzračné kupole a vyvýšené věže podpírané pilíři. Po hoře již nebylo ani stopy; palác ji zcela pohltil.

Helena-Chione lehce sklonila hlavu a zamračila se na oválný kus vivalapisu vysoký jen asi deset pater, který vybíhal z paty Císařského paláce, jako by kámen váhavě vysouval panožku směrem k jezeru. Zvedla ruku a natáhla ukazováček.

„Tu část si nepamatuji," řekla.

Dvorní datamistr, lord Stethos-Thierry, postoupil dopředu. S výškou dva a půl metru byl menší než královna, ale ta byla se svými třemi metry na dvoře nejvyšší. Jeho červenošedý hábit se rozevíral v límec, který se téměř dotýkal lístků krevnatce, jež zdobily jeho lebku. Vápníkové kudrlinky však nebyly pouze na okrasu; zakrývaly také trvalou konektivní bulku spojenou s neurálním rozhraním na horním konci jeho páteře. Funkcí dvorního datamistra bylo poskytovat královně veškeré potřebné informace. Helena-Chione se ostatně neuráčila připojit k síti už více než tisíc let. Jaký by to mělo smysl, když měla dvůr, který každý její příkaz vyplnil? To, že je nutila, aby pro ni vykonávali sebemenší úkoly, jednoduše zdůrazňovalo její moc.

„Je to poměrně nové, Veličenstvo," odpověděl lord Stethos-Thierry. „Vyžádala si to císařovna Luus-Kinza před dvaceti lety. Jsou tam ubytováni její cvičitelé zvířat."

„Co bylo špatného na jejich dřívějším ubytování?"

„To teď slouží části basských bezpečnostních pracovníků."

„Další zabezpečení? Luus se vždycky cítila ohrožená."

„Je to tak, Veličenstvo."

„Pamatuji si palácovou horu, když to byl Zuberiin královský palác; tenkrát tvořil vivalapis pouze spodní třetinu. Vybavuji si, že nahoře rostly krásné mekasy, moc hezky voněly. A jejich plody připomínaly fíky."

„Je mi to velice líto, Veličenstvo, ale k té informaci nemám přístup. Mohu zahájit hloubkové pátrání v archivech."

Helena-Chione si povzdechla. „To nebyla otázka, datamistře. Uvolni se trochu."

„Omlouvám se, Veličenstvo.“

Když dosáhli konce mezosféry, velká gondola začala zpomalovat prudčeji. Ozvalo se slabé hvízdání a mihotání iontových plamínků ustalo.

„Možná bych měla nějaké mekasy znovu vysadit v palácových zahradách, až budu příště císařovna, abych lidem jejich dědictví připomněla.“

„Skvělý nápad, Veličenstvo.“

Helena-Chione to vzdala. Ani ostatní královny si nejspíš horu nepamatovaly z doby Imperiální smlouvy před sedmi tisíci lety, kdy se oficiálně dohodly, že budou dominiu vládnout společně. Tenkrát byla samozřejmě více než polovina města v troskách a všechny kelowanské velkorody uprchly – přinejmenším ty, jež přežily invazi aliance, při níž zahynula královna Zuberi-Dulcina a všichni členové jejího zkaženého rodu.

„Je to zvláštní, jaké vzpomínky zůstávají,“ uvažovala. V následující epoše zachovala svou mentalinii prostřednictvím bezpočtu kongregovaných dcer, její osobnost přesto zůstávala stálá. Ale vzpomínky… I mozek Imperiálního celestiála mohl uchovávat vzpomínky odpovídající pouze dvěma nebo třem stovkám let. Vybrat, co se má předat další hostitelce, bylo vždycky obtížné rozhodnutí. Už dávno usoudila, že nezbytně nutné je nepřijít o uzavření Smlouvy – když nic jiného, tak prostě proto, aby se předešlo tomu, že se ještě někdy objeví strašlivé nervové zbraně a šílené evoluční dogma Zuberi-Dulciny. Zůstávaly také Heleniny vědomosti o ostatních královnách a to, jak málo jim důvěřuje. Dalo se čekat, že ony na ni pohlížejí stejně přezíravě. Jejich pětice ostatně nepotřebovala důvěru, pouze rovnováhu.

„Děvčata,“ pokynula.

Pět kongregovaných princezen, které ji na korunovaci doprovázely, si k ní pospíšilo od řady dvořanů, jež zaplňovala zadní část vyhlídkové paluby. Jejich věk se pohyboval od jedenácti do patnácti let a podle výšky a délky končetin byly všechny viditelně její dcery. Kromě toho, že jim byly společné pronikavé zelené oči, se však barvou vlasů a pleti odlišovaly. Přestože všechny měly na spánku zárodky krevnatce v klidovém stavu, zatím nebyly dost staré, aby iniciovaly jeho růst. Nedojde k tomu dřív, než je nahradí mladšími princeznami, anebo (což bylo vzhledem k věku jejího současného těla nepravděpodobné) si jednu vybere jako novou hostitelku své mysli.

„Pohleďte na centrum naší vlády.“ Postupně se dotkla indukčních rozhraní na svých pažích a předala jim jednoduchý lineární paměťový dar Kelowanského paláce – od prvních diplomatických státních návštěv u královny Zuberi přes rozstřílené trosky, ze kterých se valí dým, až po jeho regeneraci v průběhu následujících sedmi tisíc let. Všechny dívky nad dárkem nadšeně cukrovaly, tiskly se k oknům gondoly a snažily se přiřadit současnou realitu osobním náhledům do minulosti z doby před jedenácti tisíci lety. „Co mi o něm řeknete?“ otázala se Helena-Chione.

„Je velké!“ vyhrkla vzrušeně Heba a očima naléhavě zapátrala po souhlasu.

V pouhých jedenácti letech byla z kongregovaných princezen nejmladší a postrádala psychické sebeovládání, jímž byly obdařeny ostatní.

Všechny Heleniny dcery sice měly její základní nervovou osobnost, získanou při zplození, ale doba mezi tímto soukromým obřadem a konečným následnictvím jim umožňovala vytvořit si osobnost odlišnou, která bude mít vliv v desetiletích, kdy bude v tom těle Helena přebývat. Chione, jejíž tělo se stalo momentálním hostitelem Heleniny mentalinie, byla působivě stoická. Helena-Chione této vlastnosti stranila – možná až příliš často.

„Úřadovna nejhloupějších byrokratů v celé hvězdokupě Centauri,“ odpověděla pohrdavě princezna Bennu.

„Ne,“ prohlásila klidně Jomana. „Je to symbol, Matka královna, to je všechno. Středobod pro císařovnu. Kdybys jej z povrchu Kelowanu smazala, nic by se nezměnilo. Centrum by se jednoduše přestěhovalo tam, kde sedí císařovna.“

„Výborně, drahá,“ řekla Helena-Chione.

Jomana zachovala netečný výraz, ale před Helenou-Chione svou spokojenost skrýt nedokázala.

„Pokud by k tomu došlo, kde by se císařovna usadila potom?“ zeptala se Heba.

„Ve své vlajkové bitevní lodi uprostřed obrovské flotily Imperiálního válečného loďstva,“ odpověděla kousavě Helena-Chione. „S flotilami ostatních královen po boku. Jestli naši Smlouvu něco udržuje, je to skutečnost, že je nenapadnutelná. Hrozba by nás sjednotila jako nic jiného. A možnost ohrožení naší vlády je to, co nás udržuje ve shodě, navzdory našim drobným rozmíškám.“

„Já je nenávidím,“ prohlásila Bennu.

„Představ si jejich pocity vůči nám,“ řekla své princezně cynicky Helena-Chione.

Při vstupu do stratosféry dosáhlo brzdění gondoly maxima. Výhled na zem a oblohu byl sice široký, ale poloha vyhlídkové paluby Heleně-Chione nedovolovala zahlédnout orbitální věž jako takovou. „Ostatní jsou včas?“ zeptala se.

„Ano, Veličenstvo,“ odvětil lord Stethos-Thierry. „Jejich gondoly dodržují časový harmonogram.“

Ubránila se snaze podívat se dolů. Bylo by to zbytečné a postrádalo by to důstojnost. Gondola Carolien-Amaie bude na další straně věže, která je na počest počtu královen pětiboká. Carolien-Amaia dosedne na zem jako první, a tam ji přivítá Luus-Kinza, současná císařovna. Helena-Chione bude další, po ní Ramona-Ursule a nakonec Inessa-Pierina. Bylo to stejné pořadí, ve kterém se střídaly v roli císařovny.

„Dodržují tradici,“ řekla tiše. „Ne časový harmonogram.“

„Jistě, Veličenstvo.“

Tradice totiž byla absolutním vládcem Korunního dominia. Tradice znamenala stabilitu. A stabilita byla základním požadavkem každého Imperiálního celestiála. Stabilita znamenala, že jejich mentalinie mohou přetrvat a umožnit tak nepřerušené pokračování osobnosti: praktickou nesmrtelnost.

Helena-Chione se odvrátila od okna. „Pojďte, děvčata,“ řekla. „Musíme se připravit, ať v průvodu vypadáme co nejlíp.“

Dvořané se rozestoupili a uklonili se, když královna zamířila se svými kongregovanými princeznami do apartmánu soukromých luxusních kajut. První šla majorka Siskala-Ingrid z Královské tygří gardy, nádherná ve zbroji ze stříbra a křišťálu, s modrozeleným gryfem svého velkorodu vyraženým na prsním pancíři. Černé sklo zaobleného obdélníku hledí její přilby jí skrývalo oči, ale Helena-Chione věděla, že bude pozorně sledovat každého příslušníka dvora, jak se k nim blíží, vždy ve střehu před zradou. Siskala-Ingrid byla jednou z jejích dcer, zplozenou před šedesáti lety, když ještě byla Helena-Idunn. Siskala tenkrát patřila ke kongregovaným princeznám, a když si pak Helena vybrala jako svou hostitelku jinou dceru, dala se na vojenskou dráhu.

Důstojnice Tygří gardy vždy pocházely z Heleniny pokrevní linie.

Rodina pomáhá dominiu zajišťovat grál stability stejně jako tradice.

V apartmá kongregované princezny rychle zahnali do péče čekajících osobních asistentek. Helena-Chione pokračovala do své odpočívárny. Vedle dvoukřídlých dveří na ni čekal lord Valdier-Mímir, její otec a tudíž dvorní mistr. „Lord Gahiji-Calder požádal o audienci, madam,“ řekl, když přišla blíž. „Je uvnitř.“

„Samozřejmě,“ odvětila s klidem Helena-Chione. „Díky, táto. Prosím, zařiď, ať nás nikdo neruší.“ Narovnala se v zádech a dala si záležet, aby její skromné, zlaté a tyrkysové krevnatcové ornamenty byly při vstupu do místnosti vodorovné.

Lord Gahiji-Calder čekal vedle jejího pracovního stolu. Šedostříbrný státní úbor na něm visel jako nepadnoucí závěsy. Helena-Chione potlačila úsměv, když to viděla. V jeho případě byla krvavcová pokrývka hlavy o málo víc než klobouček černozelených kudrlinek maskující páteřní kontakt. Vrchní archón si z dvorního dekora nikdy moc nedělal; a byl jedním z velice mála členů její královské rady, komu mohlo takové chování projít.

„Vítej, lorde,“ řekla, když se posadila za stůl. „Má to být oficiální audience?“

„Bohužel ano, Veličenstvo.“

„Za dvacet minut vystupujeme. Potřebuji se na průvod do Císařského paláce náležitě ustrojit.“

„Jistě, Veličenstvo. Ale opravdu se domnívám, že informace, kterou přináším, je hodnotná. Myslím, že byste si ji měla vyslechnout, než zasednete v Radě císařovny.“

„Dobrá. Tak rychle, prosím.“

„Váš archón, lord Makaio-Yalbo, se čerstvě navrátil do Kelowanské soustavy. Jakmile proletěl nebeskou bránou, odeslal diplomatickou depeši, kterou flotila zachytila v době, kdy jsme zakotvili v High Vaxjo. Právě jsme ji dešifrovali.“

„Vrátil se? Myslela jsem, že má na starost Kelowanskou soustavu.“

„Je to jeho hlavní starost. Ale příležitostně pro nás vykonává jiné menší úkony.“

„Chápu. A o co šlo tentokrát?“

„Utajené setkání s archontem Olomem.“

Helena-Chione povytáhla obočí. „S archontem Kacířství? Co ten malý potkan chtěl?“

Lord Gahiji-Calder si odkašlal. „Vypadá to, Veličenstvo, že do Kelowanské soustavy míří samotářský plynný obr.“

Helena-Chione s narůstajícím podezřením poslouchala, jak lord Gahiji-Calder vysvětluje situaci. „Takže původně mířil do dominia Gomatu a potom změnil kurz? To vypadá nezvykle.“

„Velice nezvykle, Veličenstvo. Fakticky k planetárnímu inženýrství na takové úrovni nedošlo od období reliktů. Ale přenosy hybnosti jsou základní fyzika, bez ohledu na to, v jakém měřítku k nim dojde. Vzhledem k tomu bych očekával, že Archimédův stroj při průletu kolem hnědého trpaslíka vyvolá drobnou úpravu kurzu, nikoli takto zásadní změnu vektoru. Nedává to smysl.“

„Pokud začnou naše výrobny sbírat železný déšť, bude mít Dolod na ekonomickou strukturu Kelowanu významný dopad,“ konstatovala Helena-Chione. „Proč by to dělali? Takový zásah Elohimů do ekonomiky dominia jednoduše nemá precedent.“

Lord Gahiji znepokojeně poposedl. „Dolod zahájil svou pouť k JK67b na začátku období reliktů a gomatská megastruktura je fenomenální projekt. Skoro bych pochopil, kdyby mu Elohimové chtěli pomoci. Jestli se jim skutečně podaří vybudovat Dysonovu sféru, bude to výkon na úrovni bohů. To je něco, co by se Elohimům mohlo líbit.“

„Čistá spekulace, lorde.“

„Možná. Ale teď je tu ke zvážení změna kurzu. Byla obrovská. Kdyby Elohimové chtěli, aby konečným cílem Dolodu byl Kelowan, proč jej neposlali po vektoru k nám od začátku?“

„Takže ty věříš Olomově teorii, že je za tím Talloch-Te?“

„Myslím si, že změnu kurzu provedl někdo jiný než Elohimové. Cokoli jiného je doopravdy spekulace.“

„To mě vede k otázce, může jeho kurz změnit někdo jiný než Elohimové?“

„Byl by to náročný podnik, ale ano, Celestiálové by toho měli být schopni. Faktorů je mnoho, ale na úvod musíte pochopit, jak Archimédův stroj funguje. Dominium s dostatečnými zdroji a odhodláním by to mělo dokázat.“

„Ale za jakým účelem?“

„Změna, Veličenstvo. To, proti čemu Korunní dominium bojuje nejvíc ze všeho.“

„Talloch-Te!“ řekla nesouhlasně přes sevřené rty.

„Je to jen domněnka, Veličenstvo. Ale dal bych té možnosti vysokou pravděpodobnost.“

„Kacířství určitě ví víc, než nám říká. Jenže… dělá Kacířství starosti Talloch-Te? Naše vnitřní politika je rozhodně nezajímá. Příklon Wynidu k nim je z praktického hlediska pouze formální.“

„Samozřejmě.“

„Jenže v ekonomických dopadech má Olomo pravdu. Veracké velkorody budou poškozeny, jestli ekonomika Anooshi poklesne, a jen bohyně ví, k jakým krokům to může Carolien-Amaiu donutit. Vždycky je hrozně zbrklá. Nestojím o takovou nejistotu, protože v době, kdy to všechno vyvrcholí, budu císařovnou já, sakra!“

„Pravděpodobně to postihne také lidskou ekonomiku na Anooshi. Je koneckonců založena na těžbě. To může být problém.“

Podrážděně mávla rukou. „Lidé nikoho nezajímají. A vůbec, ti z Anooshi jsou problém Carolien.“ Věnovala vrchnímu archontovi tázavý pohled. „Myslíš, že už o tom ví?“

„Verack ý královský rod má spojenectví s Talloch-Te, madam. Všechny podrobnosti neznám ani já.“

„Začíná mi to připadat jako partie ve Velké hře Talloch-Te,“ prohlásila Helena-Chione. „Snaží se manipulacemi získat přístup k Héliovému moři. To se nesmí stát.“

„Můžete na to poukázat na Radě královen, až Carolien nastoupí na trůn. Ostatní královny vás podpoří.“

Helena-Chione se zamyslela nad důsledky a zabubnovala prsty o stůl. „Ne.“

„Veličenstvo?“

„Mám výhodu v tom, že ostatní královny o Dolodu zatím nevědí. Ty a já budeme muset prověřit, jestli by z toho Wynid mohl ekonomicky těžit, i když monitorovací satelity válečného loďstva přilétajícího plynného obra zanedlouho odhalí. Až to vejde ve všeobecnou známost, všechny moje drahé sestry královny začnou manévrovat, aby z toho měly zisk. Navíc potřebujeme po její dnešní korunovaci jednotnou frontu. Viděl jsi zpravodajské hlášení flotily o Mara Yama?“

„Viděl, Veličenstvo. Admirál Naeem-Folmir se o jejich pohybu vyjádřil zcela jasně. Zdá se, že flotila, kterou sledujeme, míří k Capo Frois, ale za několik let proletí v nepříjemné blízkosti Hoa Quinzu.“

„A určitě v tichosti informoval ostatní admirály z naší slavné Smlouvy. Na Radě budeme ze strany našich válečných loďstev pod tlakem.“

„Armáda si vždycky najde důvod, proč by se její rozpočet měl navýšit.“

„Ano, ale tentokrát to může být opodstatněné. Mara Yama se ještě nikdy ke Korunnímu dominiu nepřiblížili.“

„Jejich přítomnost může být pro Smlouvu sjednocujícím faktorem. Poslední dobou se rozmělnila.“

„Zatraceně – a ještě s Carolien na trůnu. Nenechá nás na to zapomenout.“

„Vy víte, jak si s ní poradit, Veličenstvo. Máte tisícileté zkušenosti.“

„To mám.“

Finn si mlhavě uvědomoval, že mu do úst někdo strká hubici. Zasténání, jímž projevoval nespokojenost, se změnilo v reflexivní sání a do krku mu vklouzla odporně chutnající tekutina. Málem začal zvracet. Zvedl oční víčka a zamrkal. Celý svět byl rozmazaný.

„Napij se, prosím, Finne,“ promluvil ženský hlas. „Pomůže to.“

Nedokázal zabránit tomu, aby to svinstvo polkl, a hubice mu v ústech zůstávala i navzdory chabým pokusům zkroutit se. Když ještě několikrát zamrkal, podařilo se mu rozeznat otvor, který ve skalce vivalapisu násilím otevřel. Krátce jej zakryla lidská postava. Snažil se vzpomenout si, kdo to je. Patřila do jeho nedávné minulosti, nebo ne?

Proud tekutiny se konečně zastavil a on zaúpěl při vzpomínce, která se dral a na povrch. Tvář nad ním byla úplně rozostřená, ale mlhovina zářila stejně jako v den, kdy potkal v Zaia City *ji*.

Uvědomil si, jak strašně trapné a hloupé bylo opustit domov na Gondiaru a odcestovat přes Kelowanskou soustavu na Anooshu. Tenkrát to bral jako drzé vztyčení prstu, kterým se vzpírá dusivému tradicionalismu své až hanebně nanicovaté rodiny. Různé markýzy Jalgori-Tobu – z nichž jeho matka ten titul hrdě nosila jako třináctá – vládly Santa Rose, hlavní prefektuře Gondiaru, osm set let od jejího založení. Byla to vláda, která byla stejně neměnná jako skalní podloží, na němž město stálo. Každému synovi a dceři, kteří se do dynastie narodili, bylo předurčeno užívat si život v bohatství a privilegiu, dokud nezemřou; tradice a povinnost dávaly formální podobu celé jejich existenci.

Byl to život, k němuž si Finn postupně vypěstoval nenávist tak silnou, že ho to přivedlo k otevřené vzpouře, ještě než vyrostl z puberty. Když došlo na uvedení do dědičných povinností, věděl, že by neustálou monotónnost odpovědnosti, která k jeho bezvýznamným titulům patřila, prostě nepřežil: nekonečné slavnostní večírky, prázdné ceremonie a nakonec dohodnutý sňatek s dívkou z dobré uranické rodiny. Pohrdal pouhou představou zlatých dní táhnoucích se před ním, kdy se každý rozmar a každá aristokratická neřest předpokládají a je jim vyhověno, neboť každý ten den by byl *zcela identický*.

Poprvé téměř utekl s Graçou, hudebnicí a básnířkou, kterou potkal na univerzitě. Byla také uranická, ale její rodina měla v rodokmenu běžné lidi; její schopnosti nebyly tak silné jako jeho. Jejich druhý zločin byl navíc mnohem horší: nebyli bohatí. Finnova

matka by mu nikdy nedovolila oženit se s někým s tak nízkým původem. S dívkou, která se smála omezením, jež utvářela jeho život, která se uměla bavit, která byla oddaná své hudbě, která nenáviděla nespravedlnosti, jichž byla ve městě svědkem – nespravedlnosti, o nichž neměl tušení. Byl to nádherný, vášnivý milostný vztah. Naučil se díky ní pořádně tančit a přišel na chuť divočejší hudbě, která vycházela z chudších čtvrtí. Užívali si městskou kulturu nočního života. Setkal se s lidmi svého věku, kteří byli svobodní způsobem, jejž by nikdy nepochopil. Byla jeho skálou, když experimentovali se spreji, které jim otevřely úplně nové obzory, když prostřednictvím nervového kontaktu sdíleli své psychoaktivní cesty.

Jenže Graça vždycky chtěla jít ještě dál, ponořit se do trýznivě cituplné hudby, vyzkoušet silnější spreje, ostřeji protestovat proti radnici kvůli pochybným kauzám. Její odhodlání a touha po vzrušení ze života na hraně mu začaly dělat starosti. Nadšeně mu vysvětlila, že jí energie dodává pocit, že pořádně žije, ale jeho ultrakonzervativnímu náhledu se stále dařilo nepouštět ho do extrémů, které uchvacovaly ji. Pak jednou přišel do jejího obytného bloku a zjistil, že je v péči záchranářů po silné reakci na sprej.

Následně si rodina na jeho chabé svobody tvrdě došlápla. Dva měsíce strávil zavřený v exkluzivní zotavovací klinice spolu s dalšími zlomenými puberťáky z bohatých, významných rodin. Jenom to, že tam byl, mu dávalo nejsilnější motivaci být čistý a vypadnout odtamtud.

Doma rodina zareagovala tím, že zaplnila každou hodinu jeho bdění akcemi a povinnostmi. Markýza dokonce přišla se seznamem hezkých mladých dívek z dobrých uranických rodin, které by byly *přijatelnou partií*. Když se jednou pokusil zavolat Graçe, aby zjistil, jestli je v pořádku, její elenkový kód byl zrušený. Absolutně nabitý program mu nedával čas na revoltu – pomalá muka, která ho nakonec zlomila.

Dopadlo to tak, že nechal lejno uprostřed tři sta let starého stolu z trůnního dubu, jenž byl tradičním pracovištěm hafnirských ministeriálů – a převrhl šest set let starou sochu nevyčíslitelné hodnoty, která zobrazovala Cardisia, jeho předka a prvního ministeriála z Hafniru. Nevyčíslitelnou hodnotu měla pravděpodobně proto, že takovou pitomost by si nikdo nikdy nechtěl koupit.

Oblažil úlomky hezké mladé tváře, kterou rozbil, triumfálním úsměvem, než si uvědomil, že ten ubohý mladík vypadá úplně stejně znuděně a roztrpčeně jako on. „Teď jsme oba svobodní," řekl střepům. Hafnir byl rozlehlé území na východním pobřeží, devět set kilometrů od Santa Rosy, neobydlené a bezcenné. Úkolem a ctí jeho ministeriálů bylo udržovat celé panství v dobrém stavu pro budoucí generace, stejně jako další půltucet nesmyslných povinností, které Finn zdědil.

Po tomto marném vyjádření vzdoru převedl značné množství watthodin ze svého oficiálního účtu na korunní kredit a Zetijský palác opustil.

Následovaly dva týdny života mezi normálními obyvateli Santa Rosy. Dva týdny vzhlížení s obnovenou touhou k neskutečné orbitální věži, jež vyrůstala z jižní strany města. Pozoroval svítící tečky hemžící se kolem geostacionárního doku na druhém konci a záviděl velkým meziplanetárním nákladním lodím odvážejícím produkci rozlehlých gondiarských polností Imperiálním celestiálům v habitatech a na nádherných rajských světech. Byly tam také mezihvězdné lodě, které odlétaly s větším zrychlením než komerční plavidla za vzrušením a příležitostmi do záře Poseidonovy mlhoviny.

„Letím s vámi," vzkázal jim s vážnou tváří.

Jeho prvním krokem bylo navázat kontakt s Poutníky, lidmi, kteří reálně vlastnili a pilotovali své kosmické lodě, třídou osob, jimž by jeho rodina nikdy nedovolila ani projít branami Zetijského paláce, natož se s nimi přátelit. Finn na ně byl skoro až naštvaný: oni žili životem, o kterém snil, zatímco on strávil třiadvacet let zavřený v paláci. Létali nebeskými branami do jiných hvězdných soustav – nejenom těch patřících ke Korunnímu dominiu, ale do dominií v celé hvězdokupě Centauri. Jejich životy byly stejně neomezené jako divy, s nimiž se setkávali. Oni byli ti, kdo obchodovali s reliktními světy a pátrali na nich po zakázaných památkách, kdo pomáhali lidem na nebezpečných planetách, kdo pozdě večer po příliš mnoha drincích a sprejích vyprávěli o pirátství a politických střetech, o lidském boji proti Celestiálům v utiskovatelských dominiích.

Finn si mohl zaplatit cestu mezihvězdnou lodí; peněz na to měl ve svých kreditech uloženo dost. Ale jemu nešlo o jednu jedinou cestu – když mohl jako Poutník strávit mezi hvězdami celý život. Začal se v klubech a na večírcích stýkat s mladšími členy dynastie a brzy zjistil, že aby ho kapituly Poutníků mezi sebe přijaly, musí mít zkušenosti a respekt, musí být uznávaný jako někdo spolehlivý a tvrdý – někdo, na koho se člověk vždycky obrátí, když potřebuje mít krytá záda. Jedině tak se dalo dostat do posádky. Příležitostí k tomu bylo málo a ve všech případech se nevyhnutelně jednalo o mise na světy reliktů, kde by musel bojovat.

Jeho prvním krokem v tomto směru bylo to, že opustil Gondiar, koupil si levnou letenku na Anooshu, planetu ve vnějším obyvatelném pásu Kelowanské soustavy. Planeta to byla malá, ale hustá, těžké rudy jí dávaly gravitační pole 1,15 standardu, což byl důvod, proč tam císařovna povolila lidské osídlení; Imperiálním celestiálům s jejich výškou těch patnáct procent navíc nedělalo dobře. Stejně jako na Gondiaru vládli v zastoupení, prostřednictvím lidských uranických rodin. Na rozdíl od Gondiaru uranické rodiny z Anooshi provozovaly dynamické komerční podniky, nikoli bukolické zemědělské statky. Na základě licence od celestiálských velkorodů z Veraku těžily a zpracovávaly hojné planetární rudy a nerosty, které následně všechny odvážely do výroben na planetách a v astroinženýrských habitatech v celé Kelowanské soustavě, jež hladověly po levných surovinách. Jejich exportní produkty byly hnacím motorem pulzující ekonomiky, která oživovala vyhlídky všech; tady nikdo nezavrhoval ambice jako něco nového a nepatřičného. Byl to obrovský rozdíl ve srovnání s jeho ospalou domovinou, a Finn si to užíval.

Měsíc po příletu skončil v Zaitě, druhém nejdůležitějším městě na Anooshi po metropoli Swiftville, kde se země dotýkala orbitální věž. Třísetkilometrový zaitský kanál byl hlavní dopravní tepnou mezi rozlehlou oblastí dolů na severním kontinentu a orbitální věží na

rovníku, kterou prochází dvacet procent planetárního exportu. Ze Zaita City to dělalo obří průmyslové a finanční centrum, město, jemuž dominují podniky největších uranických rodin.

Pronajal si levný byt v jedné ze zchátralých městských čtvrtí a získal špatně placenou práci v místním klubu, přes den jako správce a večer jako portýr. Lidé, s nimiž se tam setkával, měli známé, kteří znali lidi, jejichž přátelé potřebovali obyčejné pěšáky pro práce, při nichž se někdo může zranit. Finn vyslechl několik nabídek, ve kterých evidentně nešlo o nic jiného než za trest udělit základní výprask osobám, jež vybočily z řady. Odmítl je, protože si nebyl jistý, jestli by vůbec něco tak bezcitného dokázal. Potom, po třech týdnech, se objevila ozanská zakázka.

Vyžadovala čtyřčlenný tým – osoby s určitými technickými zdatnostmi. Finn tvrdil, že umí pracovat se sítěmi, což byla svým způsobem pravda, díky jeho uranické schopnosti propojovat se přes indukční neurálky přímo s elektronickými systémy. Poplašné systémy, k nimž potřeboval proniknout a zneškodnit je, koneckonců nebyly tak složité. *Pravděpodobně.*

Společnost Ozan měla velký areál sto kilometrů od Zaity. Sloužil jako parkoviště a servisní dílny pro flotilu těžkých důlních nákladňáků. Tyto kolosy vážily každý víc než tři sta tun a mohly odvézt čtyři sta padesát tun nákladu. Ozan měl smlouvu na přepravu rudy pro tři z pěti místních hlubinných měděných dolů. Na jeden nebo víc z těchto kontraktů si dělala zálusk konkurenční firma.

Finn se s ostatními členy skupiny setkal při instruktáži, kterou jim pořádal vůdce týmu, Iyane Enfoe, jenom o několik let starší než Finn. Enfoeové byli na Gondiaru zavedená poutnická dynastie a Iyane byl podobně jako Finn mladší syn, který si chtěl udělat jméno. Zatím absolvoval jen několik meziplanetárních cest, takže chtěl získat nějaké zkušenosti v oboru bezpečnosti a doufal, že tak upoutá pozornost některého z bezpočtu příbuzných, kteří skutečně pilotovali kosmické lodě dynastie. Pro Finna byl dokonalou ukázkou toho, jak se vypracovat nahoru.

Tým neměl pancéřovanou výstroj, nebo alespoň ne celotělové servosvalové kombinézy, jaké s oblibou využívali žoldnéři a jednotky tajných operací. Jenom lehké tělové chrániče a přilby s výbavou pro lepší vidění. Jako zbraně měli neuroblokátor a malou rychlopalnou pistoli. „Lidské stráže tam nejsou," řekl Iyane, „takže tady palebnou sílu nepotřebujeme. Naši zaměstnavatelé chtějí diskrétní akci."

Areál měl několik bran. Vybrali si tu nejmenší a pronikli přes ni v jednu hodinu v noci. Venku byl bezpečnostní sloup s kontaktní bulkou u paty. Zákon vyžadoval, aby takový propojovací bod měly všechny sítě v Korunním dominiu, dokonce i na světech osídlených lidmi. Finn s úlevou zjistil, že software, s nímž se propojil, je ve skutečnosti velice jednoduchý. Vypnul sledovací systémy a nařídil bráně, aby se odemkla.

Základně vévodilo pět obřích servisních hal. Když klusali k první z nich, hledí pro noční vidění jim ukázala, že uvnitř jsou čtyři nákladňáky. Pět pak parkovalo na druhé straně areálu. Podle soupisu, k němuž se Finn dostal, bylo na opravě dalších sedm, přesně jak řekl Iyane.

Doběhli k hale a vnikli dovnitř. Kdyby byl Finn sám k sobě upřímný, takhle obrovské, ale zdánlivě primitivní stroje by v něm budily mírný respekt.

„Každý jeden," řekl Iyane. „Běžte."

Rozdělili se. Finn zamířil ke druhému nákladňáku a rychle obešel přední kolo, které bylo přinejmenším čtyři metry vysoké a skoro stejně široké. Postavil se za ně a sundal z opasku DK-hůlku.

Iyane jim řekl, že je to technika z období reliktů, která se úplně nepočítá jako zbraň. Účinné pole, jež vytvářela, dělalo něco s molekulárními strukturami a oslabovalo vazby podobným způsobem, jako kdyby zestárly; jakákoli fyzická síla, jíž byly následně vystaveny, způsobovala únavové praskliny a zborcení.

Ložisko kola mělo v průměru půl metru. Finn na ně musel nechat dékáčko působit osmnáct sekund, Iyane se o tom vyjádřil naprosto jasně. Chtěli, aby ložisko vydrželo odjezd z areálu. Pak, až se auto naloží stovkami tun rudy a horniny, bude zatížení dostatečné, aby prasklo. Nevznikne tak podezření, že na nákladňácích Ozanu byla spáchána sabotáž, a strojírenská společnost, která ložiska dodala, bude dlouze a úporně namítat, že součástky měly odpovídající vlastnosti. Spor bude pro prohrávající stranu tak nákladný, že jí nezbude než jít k soudu – který může trvat až osmnáct měsíců.

Tato část byla téměř nedůležitá, i když pomůže. Ozan nejvíc poškodí to, že jeho nákladňáky se během několika dní stanou nepojízdnými. Firma nebude moci dostát přepravní smlouvě s doly. Finančně to pro ně bude znamenat konec. Konkurenční společnosti dolům pohotově nabídnou smlouvy na převzetí služeb. Nákladňáky Ozanu nejspíš dají konkurzní právníci do dražby a konkurenti je odkoupí. Je to firemní bitva, nikomu se nic nestane.

Když uslyšel zavrčení, ztuhl. O všechny síťové bezpečnostní systémy se postaral. Iyane se nezmínil o tom, že by areál měli hlídat obnovení psi. Pneumatiku obcházel vlčák a čenichem očichával zem, jako by sledoval Finnův pach. „Do Asteriiny prdele," zašeptal Finn. Zvíře mělo určitě poloviční výšku než on a vážilo dvojnásobek. A teď zvedalo hlavu a otevíralo tlamu, aby změnilo basové vrčení v pronikavé s vyceněnými zuby.

Finn horečně hmátl pro neuroblokátoru na opasku, o němž si myslel, že je to pistole. Vlčák štěkl a prohnul nohy, připravený skočit. Neuroblokátor se obtížně ovládal, nebo po něm možná Finn nešikovně šmátral v panice. Věděl, že měl vytáhnout pistoli – udělal chybu, která ho bude stát život. Okouzlující jiskření v nočním vidění ukazovalo, že psí zuby mají diamantové špičky, a on si uvědomil, že by jeho tělové chrániče prokously jako nic. Bylo to děsivé.

Pes skočil ve stejném okamžiku, kdy Finn použil neuroblokátor. Samozřejmě jím nemířil dobře; nějakým nácvikem se totiž nezatěžoval. Fakticky se na akci nepřipravoval vůbec nijak, uvědomil si sklíčeně. Přistupoval k ní se stejnou znuděnou arogancí jako ke všemu v životě.

Neuroblokátor psovi ochromil levou zadní nohu, takže to s ním cuklo na stranu. Nepřistál přímo na Finnovi. Místo toho mu čenichem vrazil do ruky. Finn polekaně vyjekl a neuroblokátor odletěl někam do tmy. Netušil, jestli to byla hloupost nebo instinkt, ale když se oba svalili na zem, plácl probuzeného psa rukou přes temeno hlavy a mezi jejich indukčními neurálkami došlo ke kontaktu.

ZTUHNI, nařídil a vložil do toho jediného příkazu skoro až fyzickou sílu. Myšlenky zvířete byly smrští vzteku a nenávisti. Ale Finn vytrval. Hodiny zahálení, kdy se bavil ježděním na obnovených koních z rodinných stájí, mu umožnily vlčákovy instinkty přemoci a dostat pod kontrolu. *To je ono, klid. Jsem tvůj přítel, je to dobré, jsem přítel.*

V mysli zvířete zůstávaly vetkané původní příkazy. Přání jeho pána-přítele, aby po nocích obcházel areál a dával pozor, jestli se neobjeví vetřelci. A kdyby nějakého našel, aby zareagoval okamžitě: zaútočit, zneškodnit, zabít. Následovaly by velké odměny, chutné pamlsky a proběhnutí v lesích, svoboda a štěstí.

Ne, ne; dnes večer ne. Žádné útoky. Dnes večer přinese pamlsky tento přítel.

Zuřivost vyprchala. Finn nechal ruku na místě a počkal, až se prudké dýchání obnoveného zvířete uklidní. Oba se pomalu postavili. Psova zadní noha se chvěla, zachvácená mravenčením, jako by se mu do masa zabodávaly trny.

Utiš to, poručil Finn zmatenému mozku. *Utiš bolest. Tak, to je ono.*

Vlčák spokojeně, rozrušeně zakňučel.

„Hodný kluk," zvolal Finn úlevou, ale třásl se pořád.

„Co se děje?" zeptal se vysílačkou Iyane.

„Máme společnost," odpověděl Finn a dál pevně držel ruku na psově hlavě. Potlačování hluboce zakořeněných příkazů bylo obtížné. Pokud by přerušil kontakt, předchozí výcvik by se oživil. „Tři obnovení vlčáci. Jednoho jsem vyřídil."

Nepřestával do zvířete nalévat klid, ale pomalu zvedl neuroblokátor ze země. Zlehka přiložil aktivní konec před svou ruku na psovu hlavu a nervovým spojením nechal proudit uklidňující pocity, potom stiskl spoušť a poslal zvíře do hlubokého spánku.

Někde ze servisní haly se v rychlém sledu ozvaly výstřely z pistole. Rozrušení, které celé Finnovo tělo nabíjelo, bylo neuvěřitelné. Uvědomil si, že necítí žádný strach, prostě jenom radostné vzrušení. Nepodobalo se to ničemu, co kdy zažil.

„Dokázal jsem to," zašeptal. *Já sám. Nezavolal jsem o pomoc, neskrčil se strachy. Zůstal jsem pevně stát a zvítězil jsem.* Z hloubi jeho hrdla vyšel chraplavý smích. „Měl jsem pravdu," oznámil světu. „Pro tohle jsem se narodil."

O deset dní později společnost Ozan zkrachovala.

Vzápětí začaly Finnovou elenkou přicházet nabídky na další zakázky. Většinou se jednalo o firmy – něco byly vyloženě kriminální loupeže, něco rafinovanější akce jako poškozování strojů nebo infrastrukturních zařízení v klíčovém okamžiku. Ty měly v nemilosrdné firemní ekologii Anooshi spustit dominový efekt a urychlit převzetí, fúze a krachy, o nichž on nikdy neuslyší. To nebylo podstatné. Jeho veledůležitá pověst jakožto spolehlivého člověka na volné noze narůstala.

Pak, dva roky po Ozanu, přijal naléhavý hovor.

„Omlouvám se, že je to tak narychlo," řekl Iyane, „ale někdo na poslední chvíli vypadl. Netuším proč, vím jenom, že je to totální idiot. Tohle je špičkový kšeft, a podle toho je taky zaplacený."

„Takže jsem záloha?"

„No tak, nech toho. Přece víš, že ti věřím."

Finn na to pozvedl sklenku. Popíjeli v baru v sedmnáctém patře mrakodrapu v centru Zaity. Jižním směrem se pod kelowanskou hvězdou vábivě třpytil oceán, plocha azurové vody plná velkých nákladních lodí – všechny využívaly přístaviště, která na vzdálenost desítek kilometrů lemovala obě strany Zaitského kanálu.

„Kdo vypadl?" zeptal se Finn. Touto dobou už znal hodně lidí působících v Zaitě, kteří podnikali ve stejném oboru.

„Emre."

„Nic mi to neříká."

„To mě překvapuje." Iyane se vesele zašklebil. „Je uranik jako ty."

„Já jsem to slyšel."

„Co?"

„To ‚nanicovatý', které jsi před uranikem vynechal."

„Možná slyšel, ale Emre je z anooshské rodiny. Nehlídají si své drahocenné rodokmeny tak dobře jako vy. Ty jsi prvotřídní kvalita, přesně to potřebujeme. Tvoje nervové rozhraní umožňuje rychlejší reakční čas, když se napojíš na zbraně. To ti dává výhodu v *krizových* situacích."

„Do Asteriiny prdele, tolik lichotek snad ani neunesu."

„Takže bereš?"

„O co jde?"

„Fajn, věc se má takhle. Jedna z našich největších a nejbohatších uranických rodin, Quinitaiové, momentálně využívá svou dominanci v senátu k přepracování některých bodů firemního práva a důkladné revizi zákonů o způsobu hlasování pro další uranické rodiny. Některým

jiným rodinám se nelíbí, jak se to vyvíjí. Quinitaiové potřebují připomenout, že tento svět nepatří jenom jim a měli by hrát fér. Takže budete ti dobří, kteří chrání správnou rovnováhu uranické vlády v podobě, jak ji Imperiální celestiálové zakotvili v osidlovacích stanovách. Jsi tady na straně práva a spravedlnosti."

Finn se zamračil. „Nechceš říct *my*? My jsme ti správní? Říkal jsi, že jsi velitel akce."

„Promiň, nejsem. Já do toho taky nejdu. Velení akce přebírá Yatras."

„Proč?"

„Přes planetkom mi přišla zpráva, že na Gondiar se právě vrátil bratranec Domelvo. Nabídl mi pozici velitele ochranky na *Keketu*. To nemůžu odmítnout, Finne, to přece víš. Zítra ráno potřebuju být ve Swiftville, vyjet po věži a odletět. Takovou šanci nemůžu zahodit, to prostě nejde."

„Jo, to chápu. Blahopřeju," odpověděl mrzutě Finn. „Hele –"

„Jasná věc. Až se vrátíme, vezmu tě do týmu. Ale teď to udělat nemůžu. Víš, jak to chodí."

„Vím, jak to chodí. Kam *Keket* letí?"

„Na Utral a potom možná na Oxanotol; záleží na tom, jaké uděláme kšefty."

„Takže budeš pryč…?"

„Čtrnáct let. Možná devatenáct nebo dvacet, jestli doopravdy poletíme na Oxanotol."

„Do hajzlu! Až se vrátíš, bude mi třiačtyřicet!"

„Blbost. Do té doby se na nějaký mezihvězdný let dostaneš. To přece víš. Nabídl jsem ti tuhle akci, ne? Jsi zatraceně dobrej, na to, že jsi –"

„Nanicovatý uranik?"

Iyane se zazubil a zvedl láhev s pivem. „Tos řekl ty, ne já. Hele, stačí i pár krátkých mezihvězdných letů a časový rozdíl zmizí. Tak to chodí, když jsi Poutník; relativistický let znamená, že se podíváš do budoucnosti."

„Do budoucnosti jiných lidí."

„Jenom těch, které necháš na planetě. Ti, kteří jsou důležití, jsou na lodi s tebou."

Přiťukli si lahvemi.

„Budeš mi chybět," řekl Finn. *Nejen v jednom ohledu.* Tak nějak spoléhal na to, že ho Iyane dostane na poutnickou loď.

A tak místo letu mezi hvězdami přišla další přepadovka, jedna z těch, kdy správní hoši chrání spravedlivou společnost. Byl v týmu, který měl za úkol vloupat se do sídla quinitaiské rodinné korporace – padesátipatrového mrakodrapu nedaleko samého centra města. Když mu Yatras předával instrukce, překvapil ho rozsah plánované akce. Kromě týmu, který měl na starosti budovu vedení, najal syndikát protiquinitaiských rodin dva ponorné útočné křižníky, které čekaly u pobřeží, vybavené hyperkinetickými střelami a sedmadvaceti přepadovými oddíly. A zlikvidováni neměli být pouze nejvyšší představitelé rodu Quinitaiů; syndikát chtěl využít situaci a zničit kromě quinitaiských rafinerií a skladišť také všechny jejich lodě, které čekaly ve frontě na průjezd kanálem.

„To není obnovování pořádku, ale masakr," křikl Finn večer před operací na Lilianu, která jeho tým vedla. Nikdy předtím se s ní nesetkal, ale Iyane ho ujistil, že patří k nejlepším. Byla jenom o několik let starší než on, odhadoval, a měla mnohem víc zkušeností z akcí, což byl důvod, proč stála v čele eliminačního týmu.

„A co jsi čekal?" zeptala se. „Když míříš na císařovnu, musíš mít jistotu, že to bude smrtící rána."

„Já vím, ale… o život přijde spousta lidí. Nevinných lidí."

„Hele, děláme to v noci. V rafineriích jsou minimální směny a skladiště v podstatě spravuje konstrukční inteligence, která má k ruce bandu andyů. Ztráty minimální."

„Asi jo." Finn se na ni nepřesvědčivě usmál. Liliana se mu líbila.

Přesto ho trochu překvapilo, když navrhla, aby si zašli na drink. Strávili ale ten den deset hodin probíráním plánu a seznamováním se s novým vybavením, z něhož něco byla nefalšovaná technika z období reliktů, takže to nějaký drink chtělo. Liliana vybrala bar u jedné z městských marín, kde u mol kotvilo impozantní množství jachet. Mlhovinná oblaka na nebi jako by byla živější než obvykle; jejich opalizující záře pableskovala na desítkách dokonale naleštěných dřevěných palub.

„Jestli se ti to začne eklovat, potřebuju to vědět," řekla Liliana soustředěně.

„Proč, abys mě mohla z akce vyhodit?"

„Jo."

„Ty bys to udělala, že?"

„To si piš. Myslím, že ve skutečnosti nechápeš, o co zítra v noci půjde. Tohle není jenom násilí. Tohle je politika v té nejbrutálnější podobě. Nemá to nic společného s obnovou rovnováhy pro blaho společnosti. Tady syndikáty hrají o absolutní moc. To, co se zítra stane, rozhodne o osudu Zaita City na dalších padesát let."

„Věř mi, vím toho o politice hodně. I když Anoosha je spíš jako neskrývaná anarchie."

„Moc se nemýlíš. Hele, budu k tobě upřímná. Mám tě zapsaného jako slušného kluka, takže nechápu, proč pracuješ v tomhle oboru."

„Je to moje jízdenka pryč."

„Přece si můžeš koupit lístek na jinou planetu."

„To není lístek, který mě zajímá. Chci pryč – úplně pryč, ze svého života. Chci pryč z téhle hvězdné soustavy. Chci pryč z celého posraného Korunního dominia."

Nevěřícně zavrtěla hlavou. „A kam bys chtěl jít?"

„Nevím. Lidon by mohl být dobrý začátek."

„Je to prdel."

„Možná. Ale není to *tady*, a to je to, co je pro mě důležité."

„Takže ty chceš, abych věřila, že uděláš cokoli – pozabíjíš ty ‚nevinné' strážné ochraňující nejvyšší členy rodu – jenom aby sis udělal dobré oko u kapituly Poutníků?"

„Podle tebe nevinní nejsou."

„To není nikdo z nás, v téhle hře ne. Když si kdekoli v hvězdokupě Centauri oblékneš pancéřovanou kombinézu, je to, jako bys ztratil panictví. Zpátky už to nezískáš."

Zvedl sklenku s margaritou a napil se. „Já vím. Přistoupil jsem na to před dvěma lety při své první akci. Nevyhazuj mě. Já to zvládnu. Na mě se můžeš spolehnout."

„Vážně? Snažím se tě pochopit, Finne. Vím, že nejsi ze Zaita City. Jsem si celkem jistá, že ani nepocházíš z Anooshi."

„Jsem z Gondiaru."

„Podívejme, kluk ze statku?"

„Něco na ten způsob. Co ty?"

Liana se uculila. „Lidon."

„Nekecej! Viděla jsi někdy –"

„Zemního draka? Ty jsi fakt kluk ze statku, co?"

„Vážně, viděla?"

„Zblízka ne. Nemám sebevražedné sklony. Ale moje kombinéza využívá bioware ze svalstva zemního draka."

„Opravdu?"

„Jasně. Polovina technologií vyvážených z Lidonu jsou kusy biowaru získané z dračích mršin. Jsou to neuvěřitelné výtvory celestiálské mechaniky. A neumírají jenom tak."

„Teď bych *vážně* chtěl nějakého vidět!"

„Ty jsi blbec."

„Možná, ale aspoň mám plán. Chci se přidat k poutnické posádce a jsem ochotný udělat, co bude třeba."

„Blbec, který má sen. To je ještě horší."

„Ale jsem díky tomu spolehlivý. A to je to, co potřebuješ."

„Fajn. Doufám, že toho nebudu litovat." Dopila zbytek sklenky na jeden hlt. „Takže? Pro všechny případy?"

Nechápavě se na ni podíval; řekla to způsobem, jako by to mělo něco znamenat.

„To mě poser, kluk ze statku." Povzdechla si. „Dnes večer. Najdeme hotel a navzájem se vyšukáme do bezvědomí. Pro všechny případy – protože se může stát, že to pro nás oba bude naposledy. Tahle akce není pich s císařovnou. Žádná není."

„Jo. Jasně!"

Lady Susan-Adele, královská garderobiérka, oblékla Helenu-Chione do slavnostního korunovačního úboru: dvou vrstev ochranné zbroje utkané z nanoaktivních molekulárních řetězců, díky nimž byla tenčí než její kůže, smaragdových šatů polonaise vyšívaných zlatou a platinovou nití, které díky zapuštěným nanočásticím zářily zevnitř, a vlečky dlouhé tak, že ji muselo nést všech pět princezen. Hlavu jí zdobila jarní koruna, jednoduchá čelenka z lístků ze starého bílého zlata. Byl to nejméně okázalý předmět z wynidských královských klenotů, ale jeho hodnota byla ve zlatě, které pocházelo přímo ze Staré Země.

Byla připravená, když se gondola zanořila do šachty klesající středem hory Vaxjo, jíž se dostala do obrovské kaverny v úrovni terénu, již tvořila Královnina stanice. Když z gondoly vystoupila, přivítal ji lord Dinasel Luus-Kinza, velmistr imperiálního dvora. Oba následně prošli špalírem čestné stráže tvořeným rytíři z dvorní roty Luuse-Kinzy a příslušníky její Tygří gardy.

Helena-Chione nasedla do slavnostního landauru – kočáru natolik obtěžkaného drahokamy a vzácnými kovy, že jeho nápravy musely být z ultrapevné oceli. K jeho tažení byli třeba čtyři velcí obnovení sloni. Sedla si nahoru, pod neviditelnou kupoli z nanovláken, do křesla, které bylo zároveň pohyblivé. Při prvním náznaku potíží by s ní zajelo přímo dolů na spodní palubu kočáru, kde měla její bezpečná komora pancéřování na úrovni válečné lodě.

Sloni těžkopádně vyšli ze vstupního tunelu Královniny stanice, doprovázeni zástupy Tygřích gardistů, kteří pochodovali po obou stranách. Všechny princezny kongregantky seděly na kočáře čelem k Heleně-Chione. Ne že by se na ni dívaly; otáčely se ze strany na stranu, ukazovaly, hihňaly se a mávaly. Tři kilometry před nimi se valil státní kočár Carolien-Amaie, tažený osmi obnovenými medvědy. Helena-Chione se na něj dívala s odporem. Chápala, že rozšíření flotily verackých sběrných lodí velkorodům prospěje, ale zadlužení se Talloch-Te bylo neomluvitelné. *Copak už nevědí, jak se Velká hra hraje?*

K úpatí Císařského paláce to bylo po městském Hlavním bulváru, lemovaném obřími bílými duby, patnáct kilometrů. Za stromy vyplňovali parky občané hlavního města – byly jich miliony. Helena-Chione na ně pohlížela lhostejně. Čas od času zvedla ruku a vzala jejich existenci na vědomí povýšeným zamáváním.

Korunovace byla obvyklý úmorný rituál. Pro Helenu-Chione bylo záhadou, jak je to možné. Palácový trůnní sál byl nesmírně elegantní amfiteátr z vivalapisu, který obecenstvu ze šesti tisíc velkorodů – po tisíci z domovské soustavy každé královny plus tisícovka ze společného léna Kelowanu jako takového – umožňoval stát se svědky předání moci. Politický význam byl obrovský. Obřad byl velice dojemný a důstojný a chór dokonalý. Ona se přesto, po sto dvacáté první od uzavření Imperiální smlouvy, znovu totálně nudila.

Zatímco obřad se vlekl dál, začala se rozhlížet po obsáhlém publiku. Všichni byli tak strašně soustředění. Pochopitelně; nikdo z těchto fakticky nesmrtelných neměl zájem, aby se něco pokazilo. Toto byl pravý základní kámen jejich dominia.

Ale kdyby na svou roli nepřistoupila, kdyby do toho základu kopla… *Kdo ví, co by se mohlo stát?*

Jak se usmívala pošetilosti té představy, setkala se s pohledem vysokého Celestiála nahoře v blízkosti zadních stupňovitých sedadel amfiteátru. Byla tam nějaká rezonance vyvolaná nejen tím, jak atraktivně a mladě vypadá. Zdálo se, že na celou tuto absurdní ceremonii pohlíží se stejným opovržlivým pobavením jako ona. Poznala, že je mladý, že má jen krátkou mentalinii, že je to dokonce možná jeho první život. Opravdové mládí u Imperiálního celestiála bylo jako polární záře; něco, co zkušení vidí vždycky, neboť k tomu mají tisíciletími vytříbený instinkt. Muž jí úsměv oplatil – ve skutečnosti se spíš uculil.

Helena-Chione přenesla pozornost zpátky k trůnu, kde se Carolien-Amaia právě usazovala.

Carolien se nemusí tvářit tak domýšlivě; je to tak nepříjemné, a přece pokaždé…

Vyměnila si významný pohled s Ramonou-Ursule, stejný jako vždycky, když Carolien nastupovala na trůn. Pak přišla řada na královny, aby políbily císařský prsten a uznaly tak, že Carolien-Amaia je nová císařovna. Jelikož měla nastoupit na trůn jako další v pořadí, šla Helena-Chione první, a byl to jenom polibek; to si spolu vyříkaly už před sedmi tisíci lety. Jejich postavení bylo rovnocenné. Nikdo si tady nebude před nikým klekat.

Po uznání od čtveřice královen měla Carolien-Amaia nástupní projev, po němž následoval chvalozpěv – působivá óda na slávu – a to bylo všechno. Helena-Chione se snažila nepospíchat z amfiteátru do Ozreakského tanečního sálu v paláci, kde se konala slavnostní recepce.

„Drink," řekla Helena-Chione a netrpělivě luskla prsty, když se kolem ní semkl její doprovod. Hrozilo, že i z toho se stane tradice. Podrážděnost, netrpělivost, potřeba mít už korunovaci za sebou. Samozřejmě ne svoji.

Co to se mnou je?

Lord Valdier-Mímir jí s účastným výrazem podal sklenku vychlazeného perlivého růžového vína. „Dobrá práce, madam."

Rozhlédla se po tanečním sále, kde měla každá z královen kolem sebe svůj doprovod. Carolien-Amaia, usměvavá a šťastná, se zdravila s příslušníky velkorodů, kteří se stavěli do fronty, aby jí poblahopřáli. Helena-Chione zahlédla v řadě několik wynidských prominentů a potlačila zamračení.

Krátce nato už měla vlastní frontu a vyměňovala si stejné zdvořilosti s přehnaně dychtivými členy velkorodů, kteří chtěli předvést svá krásná, nová, mladá hostitelská těla, navrhnout podnikatelské projekty, poprosit o královskou podporu pro ezoterické vědecké programy nebo požádat o důstojnická místa ve válečném loďstvu pro nově živé příbuzné. Bylo to něco, co nemohla přehrát na vyšší dvořany; patronát patřil v Korunním dominiu k nejcennějším komoditám. S většinou příslušníků velkorodů se navíc znala tisíce let. A pak tam byli nováčci, velkorody, které získaly důležitost v posledních několika tisících letech. A také…

„Hrabě Bekket, Veličenstvo," ohlásil lord Valdier-Mímir.

Byl to ten mladík ze zadní části amfiteátru. Vysoký, i když ne tolik jako ona. Kaštanové vlasy měl dlouhé a lehce rozcuchané, což mu dodávalo lehce divoké vzezření, tak odlišné od ostatních, přepečlivě upravených Imperiálních celestiálů, kteří se v tanečním sále mačkali. Drobné krevnatcové ozdoby mu dodávaly nádech revolty, což ji okouzlovalo. A neměl žádné druhé hostitelské jméno.

„Buď zdráv," řekla odměřeně a podala mu ruku. Kontakt při doteku jeho indukční neurálky trval velice krátce, ale pozdrav v jeho *samoobraze* byl temperamentní. Byl to rázný, energický muž, který měl ke korunovaci úctu a byl rád, že jí ho představili.

Její fenomenální osobnost měla co dělat, aby mu nevěnovala úsměv. „Ty máš první život," řekla.

„Bohužel ano."

„Bohužel?"

„Moje rodina je relativně malá. Je to poprvé, co máme na korunovaci své zastoupení."

„A ty jsi člen rodiny, který dostal pozvánku?"

„Ano."

„Určitě sis to tvrdě odpracoval."

„Člověk dělá, co může, Veličenstvo."

„A odkud jsi?"

„Z Uixicu. Máme tam pozemky. A také nějaké závody."

„Ovšem. Nevzpomínám si, že bych tam byla na návštěvě." Což bylo zdvořilé vyjádření toho, že wynidská vojska na tu planetu během války, která skončila se Smlouvou, nikdy nezaútočila. Nebyla dost důležitá.

„Bylo by mi velkou ctí, kdybyste nás někdy poctila svou přítomností, Veličenstvo."

„A tobě se tam líbí?“

„Jistě. Má to tam velký potenciál – jako všechny světy, jimiž byla hvězdokupa požehnána.“

„Vycestoval jsi mimo dominium, abys ty světy viděl?“

„Zatím bohužel ne, Veličenstvo. Ale jednou to udělám. Žijeme tak dlouho a vesmír je obrovský, plný divů. K čemu takový život je, když se nedá strávit zažíváním nekonečného?“

„Jistě.“ Maličko naklonila hlavu dopředu a s klidným výrazem se podívala dolů na něho. „Ani já jsem nikdy neopustila Korunní dominium.“

„To neměla být urážka, Veličenstvo,“ řekl pohotově.

„A já jsem to jako urážku nebrala. Jsem ráda, že ti dominium dává příležitost.“

„Jsem odhodlaný využít ji na maximum.“

„Dobrá. A teď si užij recepci, prosím.“

Sotva Bekket vycouval, lord Valdier-Mírmir jí začal představovat dalšího hosta.

Finn zjistil, že ho nasazování pancéřované výstroje stresuje: byl to bod, za nímž nebylo návratu. V týmu, se kterým se skrýval, byli všichni profesionálové, již měli reputaci, kterou se on snažil získat. Nechtěl být tím, koho budou považovat za slabý článek. Chvíli přemýšlel, že by si dal trochu spreje na zklidnění nervů – *jedno rychlé šňupnutí nemůže ničemu uškodit, není to tak, že bych do toho znovu spadnul* – ale nakonec si to rozmyslel. *Jsme tady proto, že jsem pro tu akci ten pravý. Nepotřebuju sprej, abych si to dokázal.*

Yatras vybral do eliminačního týmu osm lidí. Každý z nich měl speciální pancéřovaný oděv, počínaje Jaksem v objemném taktický-útočném modelu: sestavě brutálních segmentů z černého kovu, poznamenaných na povrchu desítkami škrábanců a stop po výbuších. Měl však sílu unést dva tubusy magrailů odpalovaných z ramene pro případ, že by narazili na nečekaně tuhý odpor. Na opačném konci spektra byla Lilianina lehká kombinéza s biowarovými svaly, díky níž vypadala jako nabušený zápasník, kterému sloupali kůži. Finnova výstroj měla aktivní pěnokovovou kostru s pláštěm z metalokeramického kompozitu. V termoregulační kombinéze se do ní vešel jen tak tak, ale měla spoustu komponentů s vysokou spotřebou energie a byla hermeticky uzavřená, takže potřeboval způsob, jak se zbavovat tepla, které jeho tělo vyprodukuje. Zbrojířka, od níž ji koupil, mu přísahala, že aktivní kostra pochází z fantoma z období reliktů – bojového kyborga postaveného před osmnácti tisíci lety, kterého našli Poutníci. Části vnějšího pláště, antikinetické a odolné vůči energetickým útokům, byly z jiného modelu fantoma.

„Budeš v něm v bezpečí jako v paláci královny Imperiálních celestiálů,“ vychvalovala zbrojířka, když si oděv v její dílně prohlížel. „Tenkrát uměli dělat pořádné zbrojní technologie.“

Finn zdráhavě souhlasil. Stálo ho to skoro všechny watthodiny, které do té doby nezákonnými operacemi vydělal, a nikdy těch peněz nelitoval. Když se členové týmu oblékli, začali k výstroji přidávat speciální doplňky, které jim rozdával Yatras. Finn měl až dětinskou radost z lezecké sady – čtyř pásových gripů, jež se nasazovaly na kanady a rukavice. Reliktní technika obsahovala molekulární vazače, které mu umožňovaly přichytit se prakticky ke každému pevnému materiálu. Jen trochu záviděl, když viděl, jak Yatras vydává Jaksovi speciální granáty do ramenních odpalovačů. Ale aspoň že všichni vyfasovali maskovací noční overaly, které se nosily přes zbroj. Látka pocházela z maskovací obálky kosmické lodě z období reliktů, takže budou téměř neviditelní pro všechny senzory pracující ve viditelném spektru a radar. Stačilo nepostavit se přímo před světlo, které by vykreslilo dokonalou siluetu.

„Zvládnu to,“ řekl Finn Lilianě.

Neodpověděla. Když teď šli do akce, chovala se, jako by včerejší noc vůbec nebyla. Obdivoval její přístup, i když bylo těžké nebrat si to osobně.

Představitelé quinitaiského rodu se sjížděli na osmou hodinu, aby se zúčastnili strategického jednání, které mělo trvat do jedenácti. Slunce v Zaita City zapadalo těsně po deváté. Drony se šifrovanou komunikací o velikosti hmyzu sledovaly, jak limuzíny přijíždějí a mizí v podzemním parkovišti mrakodrapu. Po potvrzení jejich přítomnosti celá operace přešla do aktivního režimu. Tým se přesunul z úkrytu do dvou malých nákladňáků. Řidiče měli lidské; Yatras nechtěl, aby rozmístění jednotek bylo závislé na řízení provozu KI.

Jak projížděli Zaita City, Finnův oděv získával data z kamer nákladňáku a mohl tak sledovat, jak kolem ubíhají noční ulice. Čtvrť kolem kanálu s ulicemi plnými klubů, barů a restaurací pomalu ožívala; vypadalo to, že všechny budovy mají křiklavě zářící hologramový plášť, který láká davy dovnitř a nabízí jim noc, jakou ještě nezažili.

„Útočné křižníky jsou připravené k vynoření,“ oznámil na šifrovaném komunikačním okruhu Yatras. „Střely odpálíme, jakmile budete mít přístup.“

„Rozumím,“ řekla Liliana. „Čtyři minuty od cílové budovy.“

Kamery nákladňáku Finnovi ukazovaly, že míří do centra. Ulice byly širší, s palmami vysazenými ve středovém dělicím pruhu; budovy nasvícené jiskřivými barvami měly propracované tvary a ladně zakřivené nosné pilíře. Na pečlivě udržovaných prostranstvích se mezi fontánami a uměleckými fotonovými sochami nepohybovali žádní chodci.

„Poslední kontrola výstroje,“ oznámila úsečně Liliana.

„Diagnostiku,“ zaúkoloval Finn manažera svého obleku.

„Běží," odpověděl manažer. „Funkce vnitřních systémů nominální. Akumulátory nabité na devadesát sedm procent." Přilbový displej mu nechal rolovat ve vizuálních výstupech detailní grafy. Nijak podrobně je nestudoval, jenom se přesvědčil, že žádné ikony nesvítí oranžově. „Všechno v zeleném," nahlásil.

Pravou rukou se instinktivně dotkl YouBusteru na opasku. Senzory rukavice potvrdily fyzický kontakt a výstrojní manažer mu zobrazil data zbraně v řadě červených a zelených symbolů. YouBuster byl hlavním důvodem, proč souhlasil, že tu práci vezme, když mu ji Iyane nabídl. Boj je boj. Když si pro člověka uprostřed akce přijde protivník s aktivními zbraněmi, budiž, ale Finn si nemyslel, že by dokázal spáchat opravdovou vraždu. Nepatřilo to k nejmorálnějším rozhodnutím jeho života, ale aspoň si to dokázal ospravedlnit sám před sebou.

YouBuster bylo třeba použít v týlní částí hlavy, ale ne tak, že se jím cíl udeří; jeho účelem nebylo způsobit fyzickou škodu. Bylo nutné buď se k cíli přikrást zezadu a zaskočit jej – což nebylo úplně jednoduché vzhledem k tomu, že to byl kotouč o průměru patnácti centimetrů, který vypadal jako geoda se zuby kotoučové pily po obvodu a aktivační rukojetí vzadu – anebo cíl podržet a YouBuster k němu pevně přitisknout. Kromě toho musel být s hlavou cíle v přímém kontaktu, přes přilbu neprůstřelného oděvu nefungoval. Finn věděl, že eliminační operace skončí u druhé varianty: cíle na sobě nenechají YouBuster použít bez tvrdého boje. Už se rozhodl, že na jejich znehybnění použije neuroblokátor. YouBuster na ně bude fungovat i v bezvědomí. Jeho impuls byl koncipován tak, aby z mozku cíle vymazal každou vzpomínku a charakterovou vlastnost. Osoba v těle zemře, zatímco biologické funkce poběží nerušeně dál a mozkové buňky zůstanou nedotčené. Budou dál živí, ale stanou se z nich novorozenci, bez ohledu na věk. Půjdou znovu vychovat a vzdělat, ale originály už z nich nikdy nebudou.

Finn dokonce slyšel hrůzné historky, jak vítěz vychoval tělo bývalého nepřítele jako své dítě, které nového rodiče milovalo tak, jak může milovat jenom dítě. Ale to se dnes večer nestane. Jakmile vrcholní představitelé rodu Quinitaiů obdrží impuls z YouBusteru, eliminační tým provede rychlou evakuaci. Rodina se o ně postará a vychová je ve stejných tradicích jako vždycky. S tím dokázal žít. Možná. Asteria to snad pochopí.

„Třicet sekund," řekla Liliana. „Vypouštím vypalovací drony."

Náklaďáky zabočily na Rosemount Avenue, kde ústředí Quinitaiů stálo. Ze střech náklaďáků se vznesl roj čítající padesát dronů: biowarových konstruktů napodobujících královské motýly, kteří se po celý rok hemžili kolem rudých jasmínů, jež byly ve městě všudypřítomné. Vysílače v jejich tykadlech začaly vypalovat do vnějších senzorů mrakodrapu záškodnický kód.

Dveře v boku náklaďáku se otevřely. Finn vyskočil několik sekund za Lilianou. Rychle překonali dlážděné prostranství a dostali se k širokým, mramorem obloženým pilířům u paty mrakodrapu.

„Teď zjistíme, jestli dodržují stavební předpisy," zamumlala Liliana. „Doufejme, že inspektoři nevzali až moc úplatků."

Finn se podíval nahoru. Tmavá věž se táhla k noční obloze do závratné výše, tmavý černý obdélník, jako dveře zařezávající se do hřejivé záře mlhoviny. „Aktivuj stoupáky," řekl manažerovi oděvu. Na displeji se rozsvítily čtyři modré ikonky. Zvedl ruce s roztaženými prsty a připlácl levou dlaň na mramor. Přichytila se pevně, malý molekulární vazač zafixoval svou strukturu k hladkému kamennému povrchu. Ikona se rozzářila zeleně. „Začni automatický výstup."

Oděv převzal kontrolu a končetinové aktuátory uvedly jeho nohy a ruce do pohybu. Potěšilo ho, že se nesnaží klást odpor, když tělo zaujalo přikrčený postoj a nohy se zvedly, aby se zvedáky na podrážkách bot přichytily ke stěně. Potom se daly do pohybu paže. Stoupáky se střídavě zapínaly a vypínaly, jak zahájil naplánovaný výstup po průčelí mrakodrapu. V kterémkoli okamžiku byly k fasádě přilepené dva stoupáky, což umožnilo dalším dvěma končetinám přemístit se a rychle ho posunout výš.

Ze začátku se obával, že by Liliana mohla mít pravdu a plášť mrakodrapu nemá dostatečnou pevnost v tahu, aby neprůstřelný oděv unesl. Ale i když se z mramorové paty přesunul na skleněná okna, nic neprasklo ani se neprověsilo. Jednoduše nechal oděv pokračovat. „Zablokuj výhled dolů," řekl manažerovi oděvu. Vizuální displej přilby se zúžil. Finn měl ke starým reliktním artefaktům důvěru, a tak věřil, že ho oděv do padesátého patra dostane. Jediné, o čem pochyboval, byl on sám. Závrať z pohledu dolů by z něj udělala blekotající huspeninu.

Dívej se nahoru. *Pořád*. Věž se scvrkávala se znepokojivou rychlostí. Působilo to, jako by se řítil vzhůru do potrhaných, zářících oblaků mlhoviny. Potřeboval zdolat sto šedesát pět metrů. Pancéřovaný oděv tu vzdálenost překonal za třicet devět sekund. Jak Finna vynášel vzhůru, veškeré pochyby a nervozita z něho vyprchaly a znovu je vystřídalo neuvěřitelné vzrušení. Nemohl se dočkat, až akce začne. Tato mise byla obrovská věc. *Možná mi dokonce vynese pozornost ze strany Poutníků.*

Všech osm oděvů dorazilo k linii oken v devětačtyřicátém patře. Dávkovač na Finnově nadloktí uvolnil termoprůraznou pásku, která se vzápětí rozvinula na okně vedle něho a vytvořila široký kruh.

„Všichni připravení?" zeptala se Liliana.

Členové týmu potvrdili, že ano. Jejich odpočítávání se synchronizovalo.

O dvě sekundy později osm termoprůrazných pásek detonovalo a prořízlo okno naskrz. Finn skočil do budovy, ještě než skleněné střepy stačily spadnout o pět metrů níž. Vyrazil vpřed. Zásobníky na jeho nohách a rukách vychrlily aktivní návnady. Síť budovy zasypaly impulzy elektronického boje. Oslnivé tečky hořely při teplotě tisíce stupňů, vířily kolem a zaplňovaly vzduch ostrým jasem a kouřem.

Tři kroky. Byl v dlouhé přijímací místnosti. Typická korporátní okázalost: ale drahé sedačky vystavené útoku návnad začínaly doutnat, hustý mech živého koberce sesychal na křehká, zčernalá vlákna. Další dva kroky. Svaly oděvu pracovaly na maximum, skoro měnily jeho kroky na skoky. Urazil už deset metrů. Před sebou měl dvojité točité schodiště stoupající do dalšího patra, v němž se

shromáždily špičky Quinitaiů. Navigační grafika zvýraznila levé schodiště, vedla ho dál. Stěny po obou stranách byly zpola cedrové obkladové desky bronzového odstínu, zpola sklo – čela obrovských akvárií, v nichž fialovobílé světlo ozařovalo úžasné korálové útesy. Hejna pozoruhodně barevných ryb šokovaně těkala sem a tam, jak prchala před tyranizující září návnad.

Jedno akvárium se roztříštilo a manažer Finnova oděvu zobrazil výstrahu před hrozícím napadením. Stěna vody se vyvalila ven a zaplavila přijímací místnost přímo před ním. Výstražný systém zaznamenal granát vystřelený z míst vzadu. Pohyboval se příliš rychle, než aby se mohl zastavit, a vběhl do vody. To bylo v pořádku, nepředstavovalo to hrozbu. Proudem se mu hrnula kolem nohou. Další dvě akvária praskla, když je zasáhly granáty. Instinkt mu říkal, že je neodpaluje jeho tým. Mohutné řeky vody valící se přijímací místností jim neposkytovaly žádnou výhodu – ve skutečnosti tomu bylo naopak.

Liliana to potvrdila, když zakřičela: „Obrana!“

Útočná grafika se na Finnově přilbovém displeji rozhořela rudě. Vzduchem padaly další granáty – opět zezadu. Manažer oděvu zablokoval jeho sprint a donutil ho k nízkému střemhlavému skoku. Z pažních zásobníků s jekotem tryskaly návnady, aby zmátly zaměřovací mechanismus vypouštějící granáty.

Finn dopadl do vodního přívalu ženoucího se po podlaze. Senzory oděvu sledovaly granáty mizející v mohutných vlnách, které se hrnuly z akvárií. Ozvala se zvláštní detonace.

„Výstraha před X-pěnou,“ oznámil manažer oděvu.

Finn o té věci slyšel. Zbraň z období reliktů. Při kontaktu s vodou expandovala, její objem se násobil nějakým neuvěřitelným číslem. *Byl to stonásobek původního objemu?* A dělo se to rychle.

Viděl to na vlastní oči. Obrovské vodní kaskády se zbarvily sněhobíle a narůstaly jako tsunami.

„X-pěna!“ zařval Finn. „Zmizte z toho.“ On i oděv se hrabali po kluzké podlaze a snažili se na ní zachytit, zatímco hmota neuvěřitelnou rychlostí bobtnala směrem vzhůru a ven. Manažer oděvu znovu zapnul stoupáky. Bylo to marné. Vytrvalý příval X-pěny mu šplouchal kolem ochabujících údů a odepíral jakýkoli záchytný bod. Pak se přes něho přelila hlavní masa syčivě expandující X-pěny. Jeho vizuální displej zčernal. Zůstala pouze navigační grafika, která ho orientovala a ukazovala mu teoretickou trasu k nejbližším dveřím…

Finn sebou zaškubal a zahrabal nohama naprázdno. X-pěna každý jeho pohyb zpomalovala, ale umělé svaly oděvu ho tlačily dál. Brodil se břečkou, ale zůstával v pohybu, jak ukazovaly inerciální naváděcí senzory. Metr. Půl metru. Pak už byl pohyb doopravdy těžký – něco, co v pancéřovaném oděvu odjakživa považoval za nemožné. Grafika se rozzářila oranžově, aby ho varovala, že svaly oděvu se blíží meznímu namáhání. X-pěna začínala tuhnout.

„Ne!“ vykřikl v panice Finn. „Můžu použít granát?“

„Ne,“ odpověděl manažer oděvu. „V tomto prostředí se od oděvu neoddělí. Exploze tě zabije.“

Finnovy nohy se přestaly pohybovat, když ho X-pěna sevřela jako beton.

„Termoprůrazná páska?“ Jeho prsty se dál kroutily a instinktivně se snažily prodrat na svobodu.

„Dávkovač není možné otevřít.“

„Hyperčepel! Aktivuj ji. Hned ji aktivuj!“

Čepel vyklouzla z pouzdra na předloktí a hladce si prořízla cestu X-pěnou do plné šedesáticentimetrové délky. Nedokázal už hýbat ani prsty, natožpak paží. Nemohl nůž použít, aby si ve ztuhlé X-pěně vyřezal díru.

„Kuuurvaaa!“

Grafika mu svědomitě ohlásila, že dýchá příliš rychle, buší mu srdce. Adrenalinem živená panika mu vybičovala myšlenky do nesrozumitelnosti. Zkusil se zklidnit. *No tak, zpomal dýchání, oděv ti dodává vzduch. Nic se ti neděje.*

Studoval grafiku, dělal si obrázek o situaci. Možná to byla chyba. Kamery teď neviděly vůbec nic. Ani zvukové senzory nezaznamenávaly žádné vibrace. Pěna tlumila všechno.

Jeho tělo bylo uvězněné v přikrčeném postoji, s rukama a nohama ohnutýma jako sprinter na startu, který ztuhl ve chvíli, kdy se zvedá a vyráží.

Jsem pohřbený zaživa.

„Do prdele. Jak dlouho mě oděv udrží naživu?“

„Toto prostředí je mimořádně nepřátelské. Zahřívání dosáhne kritické úrovně během devadesáti minut.“

„Devadesát minut?“ vyjekl.

„Správně. X-pěna je účinný izolační materiál. Tvoje spodní kombinéza odvádí tělesné teplo do chladičů v oděvu, ale ty už se nedokážou tepla zbavit. Vypnul jsem všechny systémy kromě regenerátoru vzduchu a svého procesoru.“

„Kurva. Dá se z X-pěny nějak dostat?“

„Nemám v databázi žádnou metodiku.“

„Určitě něco existuje, ne?“

„Nemám v databázi žádnou metodiku.“

„Co mám dělat?“

„Není známo.“

„Ale… ale…“

Finn se díval, jak čísla ukazující jeho tep znovu stoupají. Věděl, že se nemůže hýbat, ale zapřel se do strašlivě omezující skořápky pancéřovaného oděvu. Způsobil si tím jedině bolest.

„DOSTAŇ MĚ ODTUD!“

„Tato možnost momentálně není k dispozici. Biometrické údaje naznačují, že prožíváš psychický stres. Doporučuji, aby sis vzal sedativa.“

Zoufale chtěl zařvat, ale věděl, že jediné, co by z něho vyšlo, by bylo ubohé fňukání. Chtěl praštit čelem do něčeho pevného a tvrdého, vybít ze sebe frustraci. Tkanina spodní kombinézy mu umožňovala necelý milimetr pohybu.

Když zkontroloval data o čase, zjistil, že od chvíle, kdy ho X-pěna obklopila, uplynulo jen pětačtyřicet sekund. „Zruš zobrazení času.“

Svítící zelené číslice zmizely a symbolů zůstalo velice málo. Měl pocit, že tma se kolem něho svírá jako fyzická síla. Bez displeje by byl doopravdy sám, myslící mrtvola. Jediné, co zbývalo, bylo intenzivní pochopení situace a toho, co k ní vedlo.

„Vlastně ne, ukaž zobrazení času.“ Když se čísla objevila znovu, zamračil se. Jedna minuta padesát tři sekundy od expanze X-pěny.

Finn začal vzlykat. „Kdo mi to udělal?“ naříkal. „Kdo? Proč?“

„Doporučuji aplikovat sedativum,“ ozval se manažer oděvu.

„Ne,“ hekl. Byl by to zbabělý únik. Dokud je život, je naděje. *Neřekl nikdo, kdo byl takhle uvězněný.* „Počkat.“ Uběhly dvě minuty a třicet dvě sekundy. *Další půldruhé hodiny nezvládnu. Zešílím a pak nebude jiná možnost než trpět.* „Slabou dávku,“ řekl. „Slabé sedativum, abych byl ospalý, ale neztratil vědomí úplně.“ *Když se zasním, třeba tam bude Graça*.

„Potvrzeno. Aplikuji sedativum.“

„A upozorni mě, až bude přestávat působit.“

„Potvrzeno.“

„A zobraz mi na displeji všechny zdroje venkovních senzorů, i když nic neregistrují.“

„Potvrzeno. Maximální senzorové zobrazení.“

Světelné skvrny se kolem něj míhaly a švitořily tak kouzelně, že si připadal, jako kdyby stál v neonovém dešti. Finn se na ně usmál. „Hudbu,“ zašeptal. „Derochfordovu symfonii číslo osm, Santa Rosa, nahrávka filharmonie.“ Přestože se dočkal tak strašného ponížení, jeho kořeny byly nezdolné, skutečně byl Jalgori-Tobu až do hořkého konce. *Blahopřeji, matko, směješ se jako poslední.*

„Potvrzeno.“

Orchestr začal hrát. Finn vydechl, opojený blahem.

Šest hodin po korunovaci, když úmorná recepce dospěla k závěru, Helenu-Chione uvedli do kruhové Pozorovatelny na špičce paláce. Byla menší, než si lidé mysleli, ale výhled na město z pěti jejích oblých oken byl působivý. Uvnitř se nacházely jen dva kusy nábytku: stůl, za nějž císařovna usedala, aby oficiálně řídila Korunní dominium, a oválný kamenný stůl vítězství, u kterého se královny scházely u příležitosti Rady císařovny.

Helena-Chione se posadila na místo z jedné strany stolu a se spokojeným úsměvem se podívala dolů. Kámen byl vysekán a dutina vyplněna polysklem, do něhož zalili kostru. Byla to jedna ze vzpomínek, které přenášela do nového hostitelského těla vždycky. Zuberi-Dulcina, Nynější a věčná královna Kelowanu – jak byla tenkrát známa – nepřijala porážku s grácií. Kostře chyběla většina levé nohy. Královna Inessa ji ustřelila přízračnou kulkou – projektilem obsahujícím pevně stažené monomolekulární vlákno, které se při nárazu prudce rozbalilo a nadělalo ze svalové hmoty a kosti Zuberi-Dulciny rudou kaši. Potom vřískající královnu všech pět přidrželo, aby jí samotná Helena mohla přitisknout na čelo YouBuster a jednou provždy odstranit znepokojivou hrozbu, kterou obsahovalo. Dívaly se – některé s klidem, jiné se chechtaly jako čarodějnice – jak je mozek Zuberi-Dulciny zbavován všech myšlenek a paměti a její již tenkrát stará mentalinie likvidována. Královně Ramoně, labilní jako vždycky, to ale nestačilo a v přehnané reakci polila hlavu Zuberi-Dulciny mikroprachem z kryoláhve. Zbraň zničila veškeré molekulární vazby, na něž narazila, a užrala velkou část lebky i s mozkem, nyní poklidným, který obsahovala.

To, že tak velká část lebky chybí, podle Helenina mínění efekt stolu vítězství vždycky trochu kazilo – ačkoli dolní čelist byla takto hezky odkrytá, jako kdyby z ní stále vycházel ten poslední žalostný výkřik.

Carolien-Amaia každou královnu při vstupu osobně přivítala. Její nové hostitelské tělo bylo mladé: sedmnáct let. Lesklé havraní vlasy jí visely skoro až do pasu a po stranách lemovaly podlouhlou tvář, jejíž pleť byla světlá, jako by patřila albínovi.

Tou marnivostí se provinily všechny. Nové hostitelské tělo bylo při nástupu do funkce císařovny nutností. Vláda trvala šedesát let nebo do smrti hostitelky – podle toho, co přišlo dřív. A nikdo nechtěl začít se starým tělem. Přestože Helena-Chione pohlížela na všechno pevně dané s cynismem, uznávala, že být císařovnou je silně stresující dokonce i pro celestiálské tělo.

Luus-Marcela se posadila vedle Heleny-Chione a věnovala kostře Zuberi-Dulciny nepokrytý triumfální úsměv, který se na tak kouzelně mladou tvář vůbec nehodil. Zatímco ostatní se účastnily slavností recepce, Luus absolvovala následnickou proceduru. Její nové hostitelské tělo bylo ještě mladší než Carolien-Amaie. Helena-Chione ji podezírala, že si Luus tuto princeznu vybrala záměrně jako provokaci vůči nové císařovně. Měla sytě olivovou pleť a klasické tizianové vlasy ostříhané nakrátko, aby vypadala jako elfka. Na rozdíl od ostatních královen, které na sobě ještě měly objemnou korunovační parádu, se rozhodla obléct si jednoduché bílé šaty, které ukazovaly, jak je nová hostitelka svalnatá.

„Zapomněla jsem na ten pocit volnosti, který vždycky mám, když se zbavím trůnu," prohlásila šťastně. „Mám chuť jít ven a zaplavat si nahá o půlnoci v jezeře Kyzak – možná s několika prvně živými lordy."

„No tak, prosím," zamručela Inessa-Pierina. Kolem hlavy měla hvězdici oranžových rohů z krevnatce, takže připomínala neumělou sochu vycházejícího slunce. Pomáhalo to zdůraznit její hněv, když se k Luus-Marcele otočila. „Toto je Rada císařovny. Zkroť hormony a chovej se podle toho."

Luus-Marcela jí ukázala vztyčený prst.

„Dámy!" zvolala Carolien-Amaia zpoza stolu. „Děkuji vám, že jste potvrdily mé jmenování a účastníte se jednání. Bohužel musím Radu zahájit nepříjemnou záležitostí."

„Mara Yama," zabručela Ramona-Ursule.

„Samozřejmě. Předpokládám, že válečné loďstvo každé z vás poskytlo kompletní a upřímně polohysterické informace."

„Takže jedna z jejich flotil prolétá kolem Hoa Qionzu cestou k Capo Frois, kde pravděpodobně doplní palivo a za pár století se vydají dál," řekla Luus-Marcela. „I tak jsou pořád pět světelných let od nás."

„Chápu, že se momentálně cítíš osvobozená," odvětila chladně císařovna, „ale přítomnost Mara Yama, i když jsou pět světelných let daleko, není něco, co můžeme brát na lehkou váhu. A nemám radost z toho, že kvůli doplnění paliva navštíví Capo Frois, i když potrvá jenom pár století, než znovu odletí. Můžeme je označit za dominium, jenže oni nehrají Velkou hru jako my ostatní."

„Naopak," odporovala vesele Luus-Marcela. „Jsou mistrovskými hráči. Proto se jich dominia tak bojí."

„I kdyby došlo k nejhoršímu," promluvila Inessa-Pierina, „naše armády je dokážou porazit."

„Naše armády dokážou zničit většinu jejich opevněných lodí, když na jejich flotilu zaútočíme," kontrovala Helena-Chione „A přitom ani nevíme, kolik flotil Mara Yama v hvězdokupě Centauri je. A já nechci strávit dalších dvacet tisíc let jejich odrážením. Naše dominium, které za svůj vznik zaplatilo vysokou cenu,"– poklepala prstem na desku stolu a poraženou protivnici pod ní – „existuje proto, aby prostřednictvím našich jedinečných mentalinií zajistilo svým občanům stabilitu. A válka nejsou stabilní podmínky."

„Caralaxské dominium," řekla pevně Carolien-Amaia. „Uthraské dominium. Jodijské dominium. Všechna mají jedno společné."

„A tím je co?"

„Jsou k marayamské flotile blíž než my. Týká se jich to víc než nás."

„Můžou vzniknout různé situace," souhlasila Inessa-Pierina. „Ví se o neznámých lodích, které se objevily na nevhodných místech. Došlo by k *incidentům*. Kdyby existoval důkaz, že v tom mají prsty Mara Yama, zvěrstva, jichž se dopouštějí…"

„Jsme v alianci s Uthrou," ozvala se ostře Ramona-Ursule. „Nechceme dopustit, aby tam Gollarenské dominium rozšířilo vliv –"

Císařovna pokrčila rameny. „Inessina připomínka je na místě. Koho z těch dvou byste měli jako nepřátelského souseda raději?"

Helena-Chione začala ztrácet soustředění. Už věděla, jaký bude výsledek. Všechny to věděly. Bylo třeba dohodnout pouze detaily. A ty se brzy změní, až archonti Korunního dominia zahájí své tiché manipulace. Situace byla variabilní; bude třeba vypilovat novou taktiku a postupovat podle ní. Odstranit tento problém pravděpodobně zabere dva nebo tři tisíce let – jedna z desítek strategií, které Korunní dominium realizuje mimo své bezprostřední hranice. Hranice, které se nevyhnutelně změní směrem ven.

Třeba se ještě vydám do nových hvězdných soustav, až je pohltíme. Zamračila se, vyvedená z míry netypickou myšlenkou. *Odkud se tato nespokojenost bere?* Někde uvnitř její hlavy se plazil zbloudilý pocit, pozůstatky *sebeobrazu* v pozdravu hraběte Bekketa. Ten pocit mladistvé svobody tak ostře kontrastoval s její osobností: vážná, přísná vládkyně, lopotící se pod tisícovkami let odpovědnosti za Korunní dominium. A přesto – byla to ona, kdo umožnil existenci všech těchto možností. Možností, které nemohla nikdy poznat.

Jaké to asi je, být jím? Být jakýmkoli prvoživoťákem?

„Takže jsme dohodnuté?" zeptala se Carolien-Amaia. „Heleno?"

„Ano?"

„Navýšení vojenského rozpočtu."

„Och. Ano. Souhlasím."

Carolien-Amaia jí věnovala zmatený pohled. „Výborně. Dalším bodem je navýšení těžebních kvót pro HelMoře."

Pět hodin seděla Helena-Chione na této nudné Radě, při níž se probíraly body, jež bude Carolien-Amaia muset uzákonit, politika, kterou bude prosazovat, a strategické manévrování, které bude za dominium v dalších šedesáti letech organizovat.

Když byl konec, Helena-Chione vyšla za svým doprovodem, který na ni čekal.

„Jaké to bylo, madam?" otázal se lord Valdier-Mímir.

„Tradiční," odpověděla způsobem, jako by to byla nejneslušnější nadávka, jíž zná.

„To jsem rád."

„Nepodstatné. Chci, abys nabídl hraběti Bekketovi pozvání na náš dvůr; vypadá na dobrodružný typ, který chce cestovat. Může začít na Wynidu."

Tvář lorda Valdier-Mímira zůstala dokonale apatická. „Ano, madam."

Obdivovala otcovu vyrovnanost. Mladý hrabě se stěží dal označit za její obvyklý typ. Wynidský dvůr a velkorody možná budou pohoršeny, ale přinést do jejího biologického dědictví trochu čerstvé krve bylo zdravé a rozumné.

Divoká karta. To jsem rebelka.

Spokojeně se usmála.

Dramatická Derochfordova symfonie skončila, když do budovy Městské opery v Santa Rose vtrhl hurikán a každý unášený nástroj zakvílel ve vyšinuté disharmonii. Rozmazaná přikrývka konejšivých světel se rázem změnila v zaostřenou grafiku.

„Co je?“ zaúpěl zděšeně Finn.

„Byl podán stimulant. Vnější sluchové senzory zaznamenávají hluk.“

„Cože? Jaký hluk, do prdele?“ Podíval se na časový údaj. Byl uvězněný osmdesát tři minuty. Už jen při pohledu na to číslo si palčivě uvědomil, jak je mu horko. Bylo to horko, které znesnadňovalo dýchání – a když se mu přeci jen podařilo do plic něco nasát, bylo to bolestivé, spalovalo mu to tělo zevnitř a přispívalo to k celkovému pocitu pálení, který ho pomalu drtil.

„Přímý vstup,“ oznámil manažer oděvu.

Finn to uslyšel: pronikavý vysoký zvuk, který dál sílil. Kvílení, jež mohl způsobovat – „Vrták!“ vykřikl horečně. „To je vrták!“ Dokonce i rozrušení jako by mu působilo bolest. „Hej, hej! Tady jsem! Pomoc! Pomozte mi, prosím. Prosím!“

Zvuk vrtání sílil, až skončil tupým cinknutím, které Finn slyšel i bez senzorů. Vrták narazil na oděv.

„Jo!“ Bylo to blízko jeho ramene. „Můžeš odvést teplo z oděvu tím otvorem?“

„Ne.“

„Fajn, udělají to oni. Vědí, že jsem tady. Dělejte!“

Vrták při vytahování tiše zabzučel a potom zvuk znovu zesílil. Tentokrát narazil vzadu na jeho šíji. Plášťové senzory zachycovaly další zvuky – hučení. Vibrace na jeho pancíř dorážely ze všech stran. Vrták se dal znovu do pohybu a zastavil se o dolní konec jeho krku.

„Bude to dobrý,“ řekl. „Najdou chladiče, že?“

„Nemám informace.“

Tentokrát se vrták nezastavil a hluk, který při otáčení vyvolával, Finnovi skoro roztřásl zuby. Divoce zařval, jako by odrážel útok.

„Hrozící napadení. Pokus o průnik do pancíře nad hlavním procesorem.“

„Co? To je kde?“

Ucítil rychlé chvění mezi lopatkami a hlasitost vrtání teď byla jako nůž probodávající ušní bubínky. „Přestaňte, ne, přestaňte!“

„Vnější vrstva pancíře narušena.“

„Ne –“ Zobrazení zmizelo a uvrhlo Finna do absolutní tmy. Strašlivý zvuk vrtání se vytratil. „Ne. Ne, nedělejte to.“

Teď neslyšel nic než svůj nepravidelný dech. Horko začínalo být nesnesitelné. Potom doopravdy ucítil, jak mu něco kleplo do levého lýtka. Pokusil se pohnout nohou, ale pancíř nereagoval.

„Přestaňte. Zničili jste procesor. Systémy oděvu se vypnou. Potřebuju vzduch. Oděv mi dodával vzduch.“

Oděvem se rozlehl zvuk mechanického lámání. Cítil, jak se celé jeho tělo třese. *Zbraňové moduly. Sundávají je.* Bál se, že tím, co k jeho vyproštění používají, mu pancíř rozdrtí, anebo vybuchne nějaká munice, když s ní budou nesprávně manipulovat.

„Co to děláte?“

Pak přišlo bušení. Bylo dokonce ještě hlasitější než vrták. Neartikulovaně zařval vzteky, ale ani to neslyšel.

Ozvalo se dlouhé, děsivé křupnutí a dolní konec jeho páteře ovanul chladivý vzduch. Věděl, že tam je velký oválný segment pancéřovaného pláště, přímo pod chladiči. Mechanika, kterou používali, jej od aktuátorové kostry odervala.

„Hej! Hej, slyšíte mě?“

Cítil, jak mu těsně nad hýžděmi odhrnují z kůže spodní kombinézu. Potom mu pustili do páteře padesát tisíc voltů.

Bolest vrhla Finn**A ZPĚT** do plného vědomí, když mu sundávali přilbu. Tahali za ni a kroutili jí, jako by jim doopravdy bylo jedno, jestli jeho hlava upadne s ní. Poslední škubnutí, které mu rozbilo nos, a z dírek se mu spustila krev. Zároveň se kolem něho rozhořelo bílé světlo. Vůbec nic neviděl. Ruce, které ho držely za ramena, jej pustily a on se svalil na podlahu. Lapal po dechu a žalostně vzlykal. Spodní kombinéza, která mu prakticky spalovala kůži, když byl uvězněný, jako by teď byla ledová a vlhká. Svaly se stahovaly ve slabých křečích.

„Ahoj, kluku ze statku.“

Finn přimhouřil oči, zamžoural do ostré záře a pokusil se pochopit, co vidí. Ležel na podlaze poničené přijímací místnosti, u paty propracovaného točitého schodiště. Za ním vyplňoval prostor mezi podlahou a stropem nerovný útes X-pěny. Byla v něm vyhloubena velká kaverna – a všude kolem se po tom, co se dělo, povalovaly kusy pěny spolu se zbytky jeho pancéřovaného oděvu. Po stranách měl dvě osoby v průmyslových exoskeletech s nebezpečně vyhlížejícími servisními nástroji založenými v otvorech na předloktí. Mezi nimi stáli čtyři příslušníci ostrahy v lehké zbroji a pohrdavě se dívali pod sebe. A přímo před nimi –

„Tebe dostali taky,“ zvolal zdrceně.

„No, mě si našli už dávno,“ řekla vesele Liliana. „Varovala jsem tě: když míříš na císařovnu, musíš mít kurevskou jistotu, že nemineš. Jenže císařovna ví, že pořád existují lidé, kteří by chtěli uchvátit trůn pro sebe. Proto zaměstnává osoby jako já: aby vyčenichali žalostná spiknutí kreténů, jako je ten tvůj syndikát. Mimochodem, jeho vůdce momentálně poctíváme svou návštěvou.“

„My? Ty jsi…“

„Quinitaiská bezpečnostní služba. A svou práci dělám zatraceně dobře, jestli to tak můžu říct.“

„Ale… včera večer –“ Ještě než to dořekl, slyšel, jak uboze to zní.

Liliana našpulila rty. „Pro Asteriiny cecky, ty jsi tak zoufalý nýmand, až je to trapné, stejně jako celá ta tvoje skrz naskrz posraná, parazitická, přetitulovaná rodina. Včera večer se mi to líbilo. Byla to zábava. Makal jsi tak *tvrdě*.“

Finn byl zahanbený, až hrozilo, že se znovu rozbrečí, tak moc ho to ponížení spalovalo. Ona celou dobu věděla, že je Jalgori-Tobu. Otočil se a rozhlédl se po rozházených kusech X-pěny. „A co ostatní?“

„Myslíš ten stavební odpad, který nám vznikl při rekonstrukci přijímací místnosti? Skončí v moři stejně jako městské odpadky.“

„Možná jsou ještě naživu!“

„Pochybuju. Teď už ne. Tvůj oděv byl překvapivě dobrý. Ve skutečnosti jsem nečekala, že to přežiješ.“

„Takže co – co teď?“ Nadechl se a přesvědčoval se, že nesmí prosit, nesmí udělat nic, čemu by se tahle ďábelská mrcha mohla posmívat.

Liliana si dřepla, dala mu ruku pod bradu a zaklonila mu hlavu, takže se na ni musel podívat. Naprostá absence emocí v její tváři ho vystrašila. Konečně mu došlo, že si celou dobu jenom namlouval, jaký je nájemný tvrďák. Na její úroveň by se nedostal, ani kdyby vzal sebevíc zakázek a získal sebevíc zkušeností. Jeho nezdar byl absolutní.

„Představuješ pro mě problém, kluku ze statku, a to je mrzuté. Tvoje máma pořád má u Imperiálních celestiálů nějaký vliv; Santa Rosa je pro ně důležitá. Skoro stejně jako Zaita City. A ona se v určitém momentě bude chtít dozvědět, co se s jejím debilním synáčkem stalo. Takže… stane se toto: vybereme nějaké klidné místo, kde tě nikdy nikdo nenajde. „Usmála se. „A shodíme tě tam.“

TŘI

Finn se probudil a všechno jej tupě bolelo. Když se zkusil pohnout, každá bolest se změnila v ostrou – zejména z oblasti žeber. Tiše zakňučel.

Josias se uchechtl. „Podívejme, spáč se nám konečně probral."

Finn zkřivil tvář a s vypětím sil se posadil. Všechna jeho zranění horlivě tepala, ale chlad necítil. Zvedl prsty, aby na nich zapátral po známkách omrzlin. Zdálo se, že pod vrstvami špíny a krve jsou v pořádku.

„Jak se cítíš?" zeptala se Ellie.

„Och, myslím, že dobře. Díky, že jsi mě minulou noc našla. Myslím, že… bych to nepřežil." Finn se rozhlédl po vnitřku útočiště, které vytvořil. Do otvoru někdo upevnil deku, kolem níž prosvítalo denní světlo. Neměl ponětí, jak dlouho spal.

Ellie si k němu klekla a podala mu polní láhev. „Tady máš, je v ní káva. Jestli chceš, můžu na ohni opéct prokarbové plátky."

„Určitě." Napil se. Bylo to teplé a kávě se to chutí vůbec nepodobalo – spíš řídké houbové polévce. „Fajn." Uvědomil si, jaký má hlad, a začal obsah hltat.

Pousmála se na něho. „Přinesla jsem ti oblečení. Mělo by se blížit tvé velikosti. Neměli jsme moc z čeho vybírat; jenom to, co je v boxu poslední záchrany v raketoplánu."

„To je v pohodě, dík," řekl jí, když mu nabídla nějaké šedé kombinézy z umělého vlákna. „To je z toho raketoplánu venku? Jste Poutníci, že?" Už když to řekl, uvědomil si, že se mýlí. Byli úplně jiní než všichni Poutníci, s nimiž se kdy setkal.

„Rozhodně jsme putovali daleko, abychom se sem dostali," prohlásil srdečně Josias. „Vyrazili jsme z Eunomie."

Finn mu věnoval zdvořilý úsměv. Muž mohl být od pohledu o nějakých deset let starší než Ellie, přesto mu říkala dědečku. Ale bylo poměrně běžné, že věkové rozdíly v poutnických rodinách byly deformované. Relativistická dilatace času dělala v chronologii zmatek; slyšel dokonce o případech, kdy byly děti biologicky starší než jejich rodiče. „Eunomiu neznám. Ve kterém je dominiu?"

Josias a Ellie se na sebe podívali.

„Asteroid," napověděl Josias, plný očekávání.

„Prosím?"

„To myslíš vážně, hochu? Ty jsi o Eunomii nikdy neslyšel?"

Finn při zasouvání noh do šedé kombinézy omluvně pokrčil rameny. „Hvězdokupa Centauri má více než milion obydlených světů, takže ne, neslyšel."

„Milion?" zopakovala užasle Ellie.

„Vlastně to ani nevíme, ne? Nikdo to neví, snad kromě Elohimů. Oni je koneckonců stvořili."

„Kdo jsou Elohimové?"

„Cože?"

„Chlapče," řekl klidně Josias, „Eunomia je asteroid ve Sluneční soustavě. Jedna z nejúspěšnějších mimoplanetárních společností, jaká kdy byla vybudována. Přiletěli jsme sem na archolodi *Diligent*, kterou moje společnost postavila v eunomijských loděnicích."

Finn přejel pohledem od Josiase k Ellie. Ani jeden z nich nepůsobil dojmem, že se mu vysmívá. „Do Asteriiny prdele! Vy to myslíte vážně, co?"

„Ovšem." Z Josiasova hlasu byla slyšet dotčenost.

„Kruci, poslední archoloď přicestovala do Korunního dominia před nějakými třemi nebo čtyřmi sty lety. Kdy jste přiletěli vy?"

„Před šesti měsíci," odpověděla Ellie. „*Diligent* je na vysoké oběžné dráze kolem plynného obra několik astronomických jednotek daleko. Snažili jsme se porozumět signálům, které jsme zachytávali ze všech obyvatelných světů, ale používají opravdu zvláštní šifrování."

„Takže Ellie a já jsme riskovali všechno, abychom v jednom z našich meziplanetárních člunů přiletěli sem," navázal Josias. „Chtěli jsme se na vlastní oči podívat na jeden ze Zelených světů, které signál sliboval, a přesvědčit se, že budeme vítaní, než sem s *Diligent* přiletíme. Ale když jsme brzdili na oběžnou dráhu, náš člun začal mít problémy. Velké problémy. Ještě jsem neviděl, že by selhalo tolik systémů najednou; teoreticky je to nemožné. Museli jsme se zachránit v raketoplánu."

„Korunní dominium má planetární obranné systémy, dokonce i pro lidské světy," řekl Finn. „Jestli jste před nalétnutím na oběžnou dráhu neinformovali letový dispečink Anooshi, obranná síť vás zaměřila. Vypadá to, že vás zasáhl záškodnický virus. Měli jste štěstí. Kdyby vám to nezpůsobilo poruchy, nejspíš by postoupili k něčemu fyzickému."

„Dokonce i raketoplán začal mít problémy," řekla trpce Ellie. „Byl to zázrak, že jsem nás dostala dolů celé."

„Neposlouchej ji, Finne, je moc skromná. Ellie je nejlepší pilot, jakého máme. Nikdo jiný by nás dolů nedopravil."

„Díky, dědečku.“ Ostýchavě se usmála. „Je pravda, že na někoho, kdo ještě nikdy neviděl planetu, natož aby na ní přistál, jsem to zvládla dobře.“

„Ty jsi poprvé na planetě?“ zeptal se nevěřícně Finn.

„Jo.“

„Já ne,“ řekl Josias. „Narodil jsem se na Eunomii, ale před odletem jsem navštívil Zemi.“

„Ne. Ty jsi chodil po Staré Zemi? Po *té* Zemi? Opravdové Staré Zemi?“

„Jasně. Nic světoborného to nebylo, chlapče. Přiznávám, že tou dobou byla už dost hrozná.“

„Počkej. Jak dlouho jste byli na cestě?“

„Odletěli jsme od Slunce v roce 2 280 našeho letopočtu. Myslím, že jsme možná byli vůbec poslední archoloď. Na Vestě už nezbývalo mnoho lidí, aby postavili další. Většina ostatních obydlených asteroidů byla opuštěná.“

„V roce 2280? To ani náhodou! Teď je 42 350. Jak je možné, že jste pořád naživu?“

„Za to může hodně špatná volba směru. Když jsme opustili Sluneční soustavu, vydali jsme se opačným směrem od hvězdokupy Centauri. Takže signálu Zelené světy trvalo dlouho, než k nám doputoval. Potom jsme se museli obrátit a doletět až sem. I s relativistickou dilatací času to nějakou dobu zabralo.“

„A dědeček navíc strávil let v hibernaci.“

„To se rozumí. Já jsem *Diligent* zaplatil. Mám nárok vidět výsledky své investice. Musím uznat, že nic takového jsem nečekal.“ Gestem obsáhl jeho útočiště. „Pro začátek bys nám mohl vysvětlit, jak jsi to udělal, že jsi myšlením přetvořil skálu.“

„Tohle je výchoz vivalapisu,“ odpověděl Finn. „Je to druh biowaru, ale založený na křemičitanech. A já jsem uranický člověk, vybavený nervovou indukcí. Tak jsem vymyslel tvar, který bych chtěl, a poručil jsem mu, aby do něho dorostl.“

„A jak to s tou nervovou indukcí děláš?“

Finn jim ukázal plošku na dlani. „Stačí fyzicky spojit dvě neurálky – biologické nebo elektronické – a nervové signály mezi nimi procházejí, z jedné mysli do druhé nebo z mysli do sítě.“

„Signály?“

„Vzpomínky. Instrukce pro vivalapis, rozkazy pro zvířata, příkazy síťovým programům, dokonce i rozhovory mezi lidmi – s přidaným emočním důrazem.“

„Úžasné,“ řekl Josias. „Mohl bych to mít taky?“

„Ehm, ne. Je to genetická sekvence. Ale na některých místech se prodávají biowarové implantáty, které tvrdí, že to dovedou.“

„Zaznamenávám v tom prohlášení značnou dávku skepse.“

„Abych byl upřímný, ještě jsem se nesetkal s nikým, kdo by to měl. Ale vnímá se to tak.“

„Nechme to chvíli stranou,“ navrhla Ellie. „Vyrazili jsme na průzkum, protože jsme chtěli zjistit, co se stane se všemi na *Diligent*, když přiletíme na jednu z obyvatelných planet. Budeme se moct usadit?“

„Ano. Celestiálové mým lidským předkům umožnili usadit se, když jejich loď zaslechla signál Zelené světy. Zákon o lidské sounáležitosti pořád platí.“

„Celestiálové?“ Josias povytáhl obočí. „Vy tady máte anděly?“

„Ne, andělé to nejsou. Jenom první lidé, kteří do hvězdokupy Centauri přiletěli, v období úsvitu. Začali používat poměrně rozsáhlé genetické modifikace a nakonec se povýšili na Elohimy.“

„Elohimy?“

„První Celestiály. Jsou tak vyspělí, že už ani nevíme, jak vypadají. To oni terraformovali všechny neobyvatelné planety v hvězdokupě na rajské světy, aby na nich mohli žít lidé. Postavili taky nebeské brány –“ Všiml si výrazu Elliny tváře. „Je to tak. Brány propojují základní trasy mezi hvězdnými soustavami. Pro celestiálské lodě je cestování mezi hvězdami velice snadné.“

„Fantastické!“ zvolal Josias. „Takže ti Elohimové přišli na to, jak cestovat rychleji než světlo?“

„Ne. To je nemožné; rychlost světla je absolutní. Ale brány umožňují kosmickým lodím, aby se mezi nimi pohybovaly rychlostí nula celá devět set devadesát devět rychlosti světla. A ke zrychlení nepotřebují mohutné fúzní motory a palivo. Brány to udělají za ně a na druhém konci je zbrzdí.“

„I tak to na mě dělá velký dojem.“

„Takže na to, jestli tady můžeme žít, se musíme zeptat elohimských Celestiálů?“ zajímala se Ellie.

„Ne, tohle je Korunní dominium. Budete se muset zeptat císařovny – vlastně spíš jejího zástupce. Císařovna se o to, co dělají běžní lidé, moc nestará, pokud dodržují zákony.“

„Císařovna?“ Josias se uchechtl. „Co to je, vy si všichni hrajete na Evropu osmnáctého století?“

„Ne,“ řekl rozhodně Finn. „Imperiální celestiálové vlastní a ovládají šest hlavních hvězdných soustav a ovlivňují spoustu dalších, které jsou hned za našimi hranicemi. Před tisícovkami let měla krutá válka dostat planety Korunního dominia pod jednotnou vládu. Jistě, je to říše jako všechna dominia. Některá jsou absolutní diktatury, některá jsou demokracie, dokonce se najdou dominia tvořená jedinými individui. Potom jsou kočovné flotily habitatů jako dominium Mara Yama a můžete děkovat osudu, že na ně vaše archoloď nenarazila.“

„Dobře. Takže… můžeme prostě přistát a začít tady žít?“

Finn se krátce odmlčel, aby vypil zbytek té podivné kávy, a zároveň rozmýšlel o možných důsledcích. „V podstatě – právně vzato – můžete. Ale jsou tu jisté problémy."

„Jako například?"

„Tak pro začátek třeba nemáte žádné peníze."

„Fajn. Jaká měna se tady používá?"

„Kilowatthodiny."

„Kolik kilowattů chcete? *Diligent* má fúzní generátory."

„Jistě, ale ta je na oběžné dráze." Finnovi to až teď došlo. „Je velká, co? Přistát s ní nemůžete?"

„Ne, ale přivezli jsme s sebou padesát kolonizačních strojů, které mají každý tisíc tun. Jsou naložené nejrůznější technikou nezbytnou pro rozběh společnosti. Včetně fúzních reaktorů."

„Asi taková možnost je. Ale pozor, vím na sto procent, že místní úřady nebudou příliš nakloněny tomu, aby primitivní plavidlo takové velikosti slétlo atmosférou dolů."

„Hej!" zaprotestovala Ellie.

„Když jste se blížili k Anooshi, viděli jste kosmický výtah?"

Zdráhavě přikývla. „Jo."

„Až budeme dole," promluvil Josias, „ať už dostaneme své lidi a vybavení na povrch jakkoli, můžeme začít obchodovat a koupit si nějakou půdu?"

„V Korunním dominiu obyčejní lidé půdu nevlastní. Jsou jejími správci; všechna se pronajímá od Celestiálů."

„To je nehorázné. Chceš říct, že obyčejní lidé jsou občané druhé kategorie?"

„Ne. Tak… úplně to není. Jenom jsme od Celestiálů oddělení, to je všechno. Je to tak nejlepší. Nemůžeme se připojit k jejich společnosti. Jsou v podstatě jiný druh. Všichni, nejenom Imperiální celestiálové."

„Nemůžu si pomoct, ale to mi zní jako apartheid," prohlásil zlostně Josias.

„Ne, ne. Terraformovali rajské světy, vybudovali dominia. Přesto nás většinou považují za –"

„Ano?"

„Jak to říct." Finn rozpačitě pokrčil rameny. „Trochu… podřadné."

„Hajzlové."

„Ale císařovna našim předkům dovolila usadit se. Přispíváme k ekonomice Korunního dominia a máme vlastní vnitřní ekonomiku. Ta kombinace nám dává přístup k nejrůznějším vyspělým technologiím – například ve zdravotnictví. Předpokládaná délka života je pro člověka v Korunním dominiu sto sedmdesát let. Díky císařovnině vládě je mír. Poměry jsou stabilní – to je v Korunním dominiu obrovsky důležitá věc; jejich mysl může žít věčně, takže celý jejich étos se točí kolem zachování stability. A věř mi, některá dominia lidem žádné právo na pobyt nepřiznávají. Spousta archolodí se musela pokusit žít na reliktních světech."

„To je sakra co?"

„Bývaly to rajské světy. Ale mezi rozvíjejícími se skupinami, které dosáhly hvězdokupy Centauri, došlo k válce – nebo spíš k válkám, v množném čísle. Začalo to někdy před osmnácti tisíci lety. A žít v té době bylo *vážně* těžké; konflikty trvaly skoro šest tisíc let. Hodně se jich týkalo územních záležitostí, proto se tenkrát lidstvo začalo silně modifikovat. Staří, původní lidé se rozštěpili na desítky – stovky – celestiálských druhů, které všechny usilovaly o nadřazenost. Takže mnoho planet postihlo bombardování z vesmíru nebo velké vojenské invaze, při nichž se používaly dosti hrůzné zbraně. Když to skončilo, Elohimové začali budovat nebeské brány, aby podpořili obchod, a stanovili základní pravidla pro jejich používání. Tehdy vznikla dominia. I dnes bojují o získání nadvlády, ale změnilo se to v určitou obří mozkovou hru; dnes jde hlavně o strategii, ekonomiku a ideologii. Pořád se stane, že spolu občas svedou fyzické boje, ale je to až poslední možnost."

„Takže reliktní světy jsou bývalé válečné zóny?"

„Je to ještě horší. Jejich biosféry se hroutí. Celé kontinenty jsou toxické a poseté starými zbraněmi. Věřte mi, ve srovnání s nimi je Korunní dominium ráj."

„Ale nikdy nic nemůže být naše," konstatoval Josias. „Tak, že by to bylo doopravdy v našem vlastnictví. Jak se máme vrátit na *Diligent* a říct lidem, že celá cesta, všechny oběti, které jejich předkové přinesli, byly k ničemu? Můžeme být nanejvýš nájemci v civilizaci někoho jiného, bez hlasovacích práv, bez nezávislosti pro naši kulturu, bez svobody. To je poloviční život."

„Argumentuješ právními definicemi. Totiž, v podstatě je to tak, že…" Finn se zarazil. Přejel očima z Josiase na Ellie. Oba si ho zvědavě prohlíželi. Myšlenka, která se mu právě vpálila do hlavy, iniciovala nával adrenalinu. Bylo to troufalé, ale kdyby to vyšlo…

„Ano?" pobídla ho Ellie.

„Já půdu vlastním."

„Neříkal jsi, že obyčejní lidé půdu vlastnit nemůžou?"

„Já jsem uranický člověk," řekl pomalu. Myšlenky se mu honily hlavou a snažily se seskládat dohromady logickou sekvenci. Všechny ty roky strávené studiem tisíců zákonů, předpisů a nařízení, jimiž se řídila gondiarská společnost – roky, o nichž si myslel, že je promarnil – nakonec možná budou k něčemu užitečné. Byla v tom úžasná ironie. Omezení, která ho přivedla k tomu, že riskoval

všechno, aby se z nich vymanil, hazardní hra, která ho málem stála život, to všechno mu ve skutečnosti mohlo pomoci dosáhnout cíle.

„Dobrá," řekl Josias. „A co? Můžeš mluvit se skalami."

„Ne. Je toho víc. Mnohem víc. Uranici totiž jsou –" Nedokázal se jim podívat do očí; bylo trapné muset to říct nahlas. „Jsme příbuzní Imperiálních celestiálů. Biologičtí příbuzní. Nervová indukce byla jednou z prvních věcí, kterou si Imperiální celestiálové dali, aby si mohli předávat mentalinie."

„Menta–"

„To není podstatné. Jde o to, že uranici vznikli, když si Imperiální celestiálové, ehm, pořídili lidské milence."

„Takže jste vlastně míšenci," dovtípil se Josias.

„Dědečku!"

„No co? Jenom říkám pravdu. Tady Finn chápe, jak vesmír funguje. Nemám pravdu, chlapče?"

„No, ano. Takže uranici jsou něco jako nejvyšší vrstva byrokratického aparátu na lidských světech."

Josias luskl prsty a záludně se usmál. „Ale být uranikem je dědičné, že?"

„Ano. Musí to tak být, protože my jsme ti, kdo dokáží komunikovat s celestiálskou sítí, která se používá pro právní registrace. KI spravují taky finanční systém."

„KI?" zeptala se Ellie.

„Konstrukční inteligence. Velice chytré umělé mozky. Ale nemají vlastní vědomí; to se ještě nikomu nepodařilo, aby si síť uvědomovala sama sebe."

„Takže všechny peníze jsou jejich," řekl Josias.

„Ne, jsou to naše peníze."

„Ale je to jejich měna, jejich finanční síť, oni stanoví úroky a fungují jako regulátoři."

„Vlastně ano. Jejich ekonomika se vytvořila mnohem dřív, než jsme sem přišli my. Dovolili nám ji využívat."

„To je od nich moc laskavé. Ale staví je to do pozice, kdy mají vaši ekonomiku pod palcem. A ten, kdo řídí ekonomiku, ve výsledku ovládá politiku a společnost."

„Ne, my jsme demokracie; máme rady."

„Můžete si odhlasovat změnu peněžního systému? Zřídit si vlastní finanční správu?"

„Naše společnost tak nefunguje. Je budovaná tak, aby byla stabilní. Když vzniknou problémy, uranici spolupracují s Celestiály na jejich vyřešení."

„Jo. Trefil jsem to: Evropa osmnáctého století. Vy nejste byrokracie, ale aristokracie."

„Tak to není," zaprotestoval Finn. Tváře se mu rozpalovaly a nedokázal se odhodlat k tomu, aby jim přiznal své tituly. Anebo matčino postavení…

„Jenže uranici jsou zvláštní," pokračoval neúprosně Josias. „Máte privilegia, která běžní lidé ne. A máte taky odměny, které jsou vyhrazené pro vás. To všechno za to, že děláte špinavou práci a stavíte těmhle Imperiálním celestiálům lidi do latě."

„Být uranik není snadné. Nenáviděl jsem, co jsem měl dělat. Proto – proto jsem skončil tady a takhle."

„Když to říkáš."

„Ale přiznávám, že vlastnictví půdy je privilegium. A já ji mám. Na Gondiaru mi patří hodně půdy."

„To máš dobré," řekla rozmrzele Ellie.

„Jestli opravdu víte jistě, že chcete svůj mininárod, s vlastními vyhláškami a kulturou uvnitř hranic, můžu zvážit, že bych vám ji prodal."

Josias se zhoupl dozadu a začal se pro sebe smát. „Nepovídej, vážně?"

„Ano."

„A jak se to stalo, že jsi ji nikdy neprodal nikomu jinému, nějaké jiné skupině ubohých lidí, kteří touží po troše svobody."

„Protože všechno je otázka ekonomiky."

„Fajn. Řekni mi k tomu trochu víc. Přiznávám, že o tom tématu mnoho nevím."

„Společnost potřebuje minimální základní populaci, aby byla soběstačná. Půda, kterou vlastním – mimochodem, jmenuje se Hefnir – leží na pobřeží. Má příznivé podnebí, všude jsou výchozy vivalapisu, z nichž vám uranici můžou vytvořit domy, a má rozlohu dvacet tisíc čtverečních kilometrů – to je dost, aby mohla snadno uživit malou populaci, řekněme dva nebo tři miliony."

„Malou populaci?" podivil se Josias.

„Dvacet tisíc kilometrů čtverečních?" ověřila si Ellie. „To byla na Staré Zemi velikost některých států."

„Ano, ale nikdo tam nežije. A já pro tu půdu nemám žádné využití."

„Takže nemá žádnou hodnotu," řekl zamyšleně Josias. „Ale potenciálně…"

„Přesně tak. Kdyby byla osídlená lidmi, hodnotu by měla. Pro ně."

„A proč se tedy nikdo nenabídl, že ji od tebe koupí?"

„Na Gondiaru má práci každý. Císařovna zajišťuje prostřednictvím osidlovacích stanov každému občanovi základní živobytí. Říkal jsem vám, že naše společnost je mírumilovná a stabilní. A místa je už tak dost, aby se existující města, městečka a usedlosti mohly dál rozvíjet."

„Nikomu to nevadí? Nikdo se nechce vymanit zpod boty utiskovatele?" řekl Josias. „Tomu se mi nechce věřit."

„Je pravda, že se najdou takoví, kteří žijí a dýchají svobodou pro lidi. Jsou to Poutníci. Jenže oni tu svobodu mají v mezihvězdných lodích, které vlastní. Navštěvují jiné hvězdné soustavy, jiná dominia. Obchodují a někteří se vydávají na reliktní světy hledat starou techniku. Získají tak bohatství – nebo je to zlomí. A právě to jim závidím. To chci pro sebe."

„Aha," zamumlal spokojeně Josias. „Pro zdejší obyvatele není svoboda kus země, kde jim vláda neříká, co mají dělat. Jsou to mezihvězdné lety. Dobrodružství nekonečna."

„Ano!"

„Ale moji lidé na *Diligent* už mají mezihvězdných letů dost. Oni touží po životě na planetě pod širou oblohou se vzdálenými obzory. To je důvod, proč jsme odletěli od Slunce. Sen o novém začátku na novém světě."

„Přesně tak. A jestli jejich děti chtějí něco jiného, na Gondiaru to všechno mohou mít."

„Dobrá, tak já to zkusím. Jaká je cena? Co za tu půdu chceš?"

Finn mu věnoval divoký úsměv. „*Diligent*."

Ellie Aponi nevěděla, co si má o Finnovi, muži, který spadl z nebe, myslet. Už to, jak se objevil, bylo samo o sobě dost šílené, ale věci, o kterých mluvil: Celestiálové, obří planety, aristokratické kultury a to, jak dokáže svými myšlenkami poroučet kameni, jak se má vytvarovat… Fascinoval ji, a zároveň jí on a obrovská civilizace dominií, kterou našli, naháněli strach. Jistě, sen o novém světě byl snem, jenž byl všem na palubě *Diligent* společný a kterému věřili. Přesto z nějakého důvodu nebyla přesvědčená, že Finnova nabídka Hafniru je to krásné přistání na planetě, o které jim jde.

Ale nemůžeme letět dál, už ne. Nikdo to nepodpoří. Bylo už tak dost těžké zaujmout oběžnou dráhu kolem plynného obra a „pozorovat" dva orbitální pásy obyvatelných planet. Nikdy předtím na palubě neslyšela tolik projevů nesouhlasu; mělo to děsivě blízko k otevřené vzpouře. Pouze strach z neznáma a znepokojivé technologie, které zaznamenávali, umožnily kapitánce udržet si autoritu.

Její dědeček to věděl; poznala to z toho, jak s Finnem hovořil. Byl to spíš výslech, pídění se po podrobnostech. Svým způsobem šel z Josiase Aponiho stejný strach jako z Korunního dominia. Ellie ho znala jenom rok; ve skutečnosti ji od předka dělilo sedm generací. Být důstojnicí tak pro ni bylo o řád těžší než pro všechny její kolegy, neboť strávila celý život ve stínu legendární postavy, která *Diligent* vybudovala: spící ikony v srdci archolodě. V době, kdy se řízení *Diligent* ujala devátá generace cestovatelů, získal Josias skoro až mytický status.

Z hibernace ho probudili, když archoloď dokončila brzdění do Kelowanské soustavy. Nikdo si dokonce nebyl jistý, jestli ho po tak dlouhé hibernaci oživit půjde. Od chvíle, kdy byl naposledy vzhůru, uběhlo tři sta devadesát let lodního času. Bylo to v době, kdy zachytili signál Zelené světy. Tehdejší kapitán chtěl jeho souhlas, než loď otočí a rozletí se do hvězdokupy Centauri.

Zásluhou tohoto rozhodnutí byli v hvězdné soustavě s mnoha obyvatelnými planetami. Jenže signál Zelené světy se nezmiňoval o tom, že budou všechny obsazené. Věděla, že není spravedlivé si na to stěžovat; v době odeslání signálu, před více než dvaceti tisíci lety, ty světy osídlené nebyly. *Bylo tedy jeho rozhodnutí pro nás správné?*

„Řekl jsi, že tvoji předkové se na Gondiaru usadili před osmi sty lety? Tak jak tam může být tolik volné půdy?" zeptala se, když obědvali. Opekla Finnovi další prokarbové plátky a přidala k chlebu naan zeleninovou směs. Jedl to, ale poznala, že ve skutečnosti mu to nechutná.

„Gondiar je pevný obr," odpověděl jí Finn. „Planeta s nízkou hustotou, takže má stejnou gravitaci jako Země, ale povrchová plocha je čtyřikrát větší. A pětačtyřicet procent pokrývá oceán."

„Kolik máte obyvatel?"

„Dvě miliardy. Naše rodiny bývají poměrně početné."

„A co Celestiálové? Těch je kolik?"

„Na Gondiaru nežijí. Někteří občas přijedou na návštěvu, hlavně aby jednou za několik desetiletí zkontrolovali své podniky nebo pozemky. A pak je tu Úřad guvernéra. Ten zastává Celestiál; mění se pokaždé, když je nová císařovna. Ale nedělá nic než to, že podepisuje oficiální rozpočty, které mu každoročně předkládají uranické markýzy."

„To mi zní jako umístění za trest," prohlásil Josias. „Proč tam vlastně Celestiálové nežijí?"

„Nízká hustota znamená, že v hornině je velice nízký obsah kovů. To komplikuje průmyslové využití. Veškeré kovy se musí přivážet z jiných planet – hlavně odsud, z Anooshi – a orbitálními věžemi svážet dolů. To je drahé. Proto se z Gondiaru vyvinula zemědělská planeta. Dodáváme potraviny jiným světům."

„To nemůže ekonomicky fungovat."

Finn jenom pokrčil rameny. „Planety jako Kelowan jsou hrdé na to, že jsou nedotčené zemědělstvím. Velkorody mají obrovské přírodní pozemky a nepřejí si, aby jim je zemědělská výroba kazila. Pak jsou tu všechny kosmické habitaty. Budování farem ve vesmíru je skutečně neekonomické, obzvlášť když existujeme my, abychom je zásobili."

„Takže Gondiar trvale obíráte o organickou hmotu? Musí to dělat miliony tun ročně. Biosféře to určitě neprospívá."

Ellie se dívala, jak sebou Finnovy rty zacukaly ve školáckém úsměvu. „Je to cyklický proces. Gondiar každoročně vyveze čtyři miliardy tun čerstvých potravin; to znamená, že každou orbitální věží projdou denně dva celé tři desetiny milionu tun. Pak se k nám vracejí, ehm, odpadní látky a zpracovávají se na hnojivo pro farmy."

Josias mu oplatil téměř totožným úsměvem. „Vy dovážíte čtyři miliardy tun sraček ročně?"

„Ano, pane."

„Fajn," řekl Josias. „A co tahle planeta?"

„Anoosha má velký těžební průmysl, který živí spoustu dalších lidských výrob. Je to špinavá, těžká práce. Opět věci, kterým se Celestiálové s oblibou vyhýbají."

„Takže uranici to řídí i tady?"

„Ano. A zjistil jsem, že podle všeho se ve svých podnicích na Anooshi ujímají aktivnější role než na Gondiaru."

Museli den počkat, až se Finnova zranění zahojí. Ellie chtěla zůstat ještě déle, hlavně kvůli jeho zlomeným žebrům, ale Finn tvrdil, že zdravotnické spreje z jeho záchranného modulu buněčnou regeneraci urychlily. A když se další den ráno probudili, uvnitř v útočišti bylo citelně chladněji. Finn to odůvodnil tím, že v rámci přetváření dal buňkám pokyn, aby použily energii na vyhřívání podlahy a stropu. Skalní výchoz umíral, aby je udržel v teple. Nebyla si jistá, jestli to schvaluje; na *Diligent* zhlédla stovky hodin dokumentárních videí ze Staré Země; sledovala stupňující se ničení životního prostředí, kácení celých lesů a konečné důsledky. Pravda, skalka vivalapisu nebyla úplně totéž jako strom – například zdaleka nebyla tak krásná – ale jejího úmrtí i tak litovala.

Ellie připravila sobě a Josiasovi batohy. Finn si nechal šedou kombinézu, pod níž měl pár triček a nahoře svetr; v kapse si nesl termofolii, kterou mohl použít jako pončo, kdyby sněžilo. Měli dvě karabiny. Jednu si nechala a druhou dala Josiasovi. Finn nic nenamítal.

Začali scházet z hory, lesem a změtí zasněženého podrostu. Ellie šla první. Nasadila pozvolné tempo; ze všeho nejmíň teď toužila po tom, aby si zvrtla kotník.

„Jaká tady žijí zvířata?" zeptala se.

„Nemám ponětí," odpověděl Finn. „Ale není to hustě obydlená oblast, takže nejspíš standardní pozemská: kozy, medvědi, kanci, rysi; a taky nějací simozi."

„To je co?"

„Silně modifikovaná zvířata. Většinou byla pozměněna tak, aby zaplnila specifické ekologické funkce, pomohla udržovat a šířit terraformaci, ale některá jsou čistě okrasná nebo prestižní – znovuoživená, nějaká experimentální, možná pár obnovených."

„Obnovených?"

„To jsou zvířata s geneticky vylepšenou neurologií, aby dokázala snáze porozumět mluveným příkazům. Narostla také jejich velikost."

„Pane jo!" Josias se spokojeně zachechtal. „Takže to doklepaly až do hvězdokupy Centauri?"

„Prosím?"

„Genetici začínali tímto směrem experimentovat těsně před naším odletem ze Sluneční soustavy. Několik archolodí si vzalo nově oživené druhy na palubu. *Diligent* taky, ale všechny uhynuly, ještě než jsem se poprvé probudil z hibernace."

„Vážně?" zeptala se Ellie; o tom se nikdo nikdy nezmínil.

„No jo," řekl Josias. „Když se ohlédnu, asi nebyl nejlepší nápad obdařit kočky lepším chápáním. Vzpomínám si, jak mi tenkrát kapitán vyprávěl, že pak prý byly ještě umíněnější, to byl jediný výsledek."

Cesta lesem dolů byla náročná. Ellie si neuvědomovala, jak je hora ve skutečnosti velká. Ještě horší bylo, že když už se v korunách stromů objevila nějaká škvíra, pokaždé viděla jenom další hory, většinou s vrcholky ztracenými někde nahoře v souvislé tmavé oblačnosti.

Teprve pozdě odpoledne se konečně dostali ze stromů ven a vyšli na bezútěšnou zasněženou pláň. Svah klesal několik kilometrů, než dosáhl dna strmého údolí.

„Pojďme najít skalní výchoz," navrhl Finn.

Ellie souhlasila. Vypadala vyčerpaně.

Zbavili sněhu vršky několika hromad, než jeden našli. Finn předvedl svůj kouzelný přetvářecí trik a ze skály se začalo ozývat hlasité praskání. Ellie věděla, že je to antropomorfizace, ale jejím uším to znělo jako smrtelné výkřiky bolesti.

Je to jenom divná cizí planeta, připomněla si. *Nebuď sentimentální. Tady ne. Nemůžeš si to dovolit.*

Další den Finn opravdu vypadal líp. Na zdravotnické pomůcce na jeho předloktí každopádně svítilo víc zelených symbolů. Vyrazili ke dnu údolí, které bylo ve skutečnosti dál, než se na první pohled zdálo. Po pěti hodinách došli k řece, jejíž souvislý led pokrývala půlmetrová vrstva sněhu. Keře lemující břehy připomínaly pevné sněhové sochy. Aspoň že ledový povrch byl dostatečně rovný, aby jim to o něco usnadnilo postup.

Odpoledne dorazili na konec údolí a zjistili, že řeka je jenom přítok, který se slévá s řekou ze sousedního údolí. Před sebou měli dlouhou kotlinu, kde vítr vytvaroval ze sněhu vlny a nahoře zašpičatělé zastrugy: pustou krajinu střeženou depresivně vysokými horami.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Exodus: Archimédovy stroje*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.